

φυλλο λογοταξίας
δηγγε γραμματικής

3

μάρτης '97

Το φύλλο λιποταξίας είναι έκδοση της ομάδας
ΑΡΥΣΗ ΕΚΤΕΛΕΣΗΣ ΚΑΘΗΚΟΝΤΟΣ

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΟ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ

ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ

"ΔΕΝ ΕΙΜΑΣΤΕ ΠΡΟΒΑΤΑ, ΑΛΛΑ ΛΥΚΟΙ"

(δήλωση Σημίτη για το ρόλο της Ελλάδας στην
ελληνοτουρκική αντιπαράθεση, σε στιχο-
μυθία με τον Παπαθεμελή, σε συνε-
δρίαση της κοινοβουλευτικής ο-
μάδας του ΠΑΣΟΚ, 15/1/97)

Ιμια

* Στις 25/12/95 έ-
να τουρκικό εμπορι-
κό πλοίο "κολλάει"
στην Ιμια. Ο πλοίαρ-
χος, που τη θεωρεί τουρ-
κική, ζητάει βοήθεια ρουμουλών
από το διπλανό Μποντρούμ. Εκδηλώνε-

ου τουρκικό
γχορικό

ΧΡΟΝΙΚΟ

Αυτό που υπήρχε σαν υποψία ένα χρόνο πριν, τη βραδιά που ανακαλύψαμε τους βράχους Ιμια, για να εξελιχτεί σε σιγουριά στη συνέχεια, το ομολόγησε ο εκσυγχρονιστής πρωθυπουργός σε μιά έξαρση ειλικρίνειας, που όμως πέρασε στα ψιλά μιάς μόνο εφημερίδας. Γεγονός που από μόνο του δεν φαίνεται αρκετό για να κλονίσει τις βεβαιότητες που καλλιεργήθηκαν τα τελευταία χρόνια -με αποκορύφωμα το '96- από μμε, πολιτικούς και διανοούμενους. Κάνοντας μιά αναδρομή στα γεγονότα, τις δηλώσεις και τις

αναλύσεις της χρονιάς που πέρασε, μπορούμε να τα διακρίνουμε στις κορυφώσεις ενός πολέμου χαμηλής έντασης μεταξύ των δύο ισχυρότερων κρατών της περιοχής (που έμειναν έντονα χαραγμένα στο μυαλό του καθένα μας) και σ' όλα τα υπόλοιπα -αυτά που πιθανόν να χρειάζονται μιά δεύτερη ματιά, αλλά είναι αυτά που αποδεικνύουν ότι στην περιοχή δεν υπάρχει ένα, αλλά δύο επιτιθέμενα κράτη. Κι ακόμη, ότι το ενδεχόμενο ενός πολέμου είναι πολύ κοντά μας, αν δεν έχει ξεκινησει κιόλας.

ται ελληνική αντίδραση και τελικά το πλοίο ξεκολλάει μετά από δύο μέρες από ελληνικό ρουμουλό που ξεκίνησε από τον Πειραιά. Ένα ακριβώς μήνα μετά, στις 25/1/96 ο δήμαρχος της Καλύμνου, μετά από εντολή του Αρσένη, στήνει την ελληνική σημαία στην Ιμια, παρούσα τηλεοπτικών συνεργειών -για να την αλλάξουν με την τουρκική δημοσιογράφος της "Χουριέτ", στις 27/1. Την επόμενη γίνεται ά-

μεση ζινητοποίηση του ελληνικού πολεμικού ναυτικού, καινούργια αλλαγή της σημαίας, με "προτοβουλία" του ναυτικού, για να ακολουθήσει κάτι σαν πόλεμος στις 30/1/96. Που λήγει με αμερικανική παρέμβαση....

Λίγο πριν

Το παρωλήρημα για την τουρκική επιθετικότητα έχει ξεκινήσει.

Μένουν όμως κάποιες σκοτεινές πτυχές στην ιστορία: είναι για παράδειγμα άγνωστο αν ο τούρκος πλοίαρχος που εξώκειλε τα χριστούγεννα του '95 νοιάζόταν για την "εθνικότητα" των βράχων. Το πίο πιθανό είναι πως ήθελε να ξεμπλέξει μία ώρα αργότερα, ρυμουλκούμενος από τα κοντινότερα ρυμουλκά, όπως ορίζουν εξάλλου και οι κανόνες της διεθνούς ναυσιπλοΐας.

Είναι γεγονός πως στις 29/12/95 η τουρκική κυβέρνηση -κάποια κατώτερη υπηρεσία, προφανώς- έκανε διάβημα διαμαρτυρίας θεωρώντας τους βράχους τουρκικούς. Όμως η ελληνική πλευρά απάντησε στις 9/1/96, και το θέμα θα έπρεπε να θεωρείται ληγμένο. Θα μπορούσε να είναι ένα από τα πολλά μεθοριακά επεισοδιάκια, που συμβαίνουν σε πάμπολλα σύνορα του κόσμου, και λήγουν με αμοιβαίες εξηγήσεις.

Αλλά τότε προς τί η διαταγή αυξημένης επιφυλακής του στρατού στα Δωδεκάνησα από τις 19/1/96, και η μυστική σύσκεψη πρωθυπουργού, υπ. εξωτερικών και υπ. δημόσιας τάξης στις 23/1/96; Είχε εκείνη η σύσκεψη μοναδικό της θέμα την φυγάδευση του σέρβου πράκτορα, οικονομικού συμβούλου του Μιλόσεβιτς, δολοφόνου, και καταζητούμενου από την Ιντερόπλ Ν. Ασάνιν; Και γιατί αργότερα

ο Αρσένης, ο οποίος δεν συμμετείχε στη μυστική αυτή συνάντηση, ό-ταν οι κόντρες για τους χειρισμούς της "κρίσης" στην Ιμια έχουν φου-ντώσει, κατηγορεί Πάγκαλο και Σημίτη για κρυφή συμφωνία (Κα-θημερινή 11/2/96).

Και το σημαντικότερο: γιατί άραγε ο Πάγκαλος "θυμάται" στις 26/1/96 την "εξωφρενική" διεκδίκηση της βραχονησίδας από τους τούρκους" όταν δεν έχει καν εκδηλωθεί η τουρκική αποκαθίλωση της ελληνικής σημαίας στην Ιμια, και έχει περάσει ένας μήνας από το τουρκικό διάβημα του δεκεμβρη του '95;

Φαίνεται πως οι Έλληνες πολιτικοί είχαν σχεδιάσει πράγματι μία "κρίση", πιθανότατα μικρότερης έντασης από εκείνη που τελικά εκ-τυλίχτηκε. Αλλά λογάριζαν χωρίς τους παραβανάδες και εκείνους που βρίσκονται από πίσω τους. Γιατί με ευθύνη του αρχηγού ΓΕΕΘΑ Λυμπέρη μετακινήθηκε μεγάλο τμήμα του πολεμικού στό-λου στα Ιμια. Κι ο ίδιος, μετά την κακήν κακώς απόλυσή του "απει-λεί", μέχρι σήμερα, με αποκαλύψεις. Εξάλλου είχε κατηγορηθεί νο-ρίτερα μέσα σε εκείνον τον γενάρη του '96, από τον (υπουργό άμι-νας των ΗΠΑ) Πέρι για επικίνδυνα παιχνίδια στο Αιγαίο, στην διά-κεια στρατιωτικών ασκήσεων (Καθημερινή 17/1/96).

Όσο για τους τούρκους η δικιά τους στάση και αντίδραση είχε να κάνει, ηλίου φαινότερο, τόσο με την πιθανή επέκταση των ελληνι-κών χωρικών υδάτων στα 12 μίλια, όσο -ιδιαιτέρα- με το πρόγραμ-μα εποίκισμού και οικονομικής αξιοποίησης μιάς σειράς βραχονη-σίδων κατά μήκος των τουρκικών παραλίων. Βραχονησίδες που α-μέσως μόλις αποκτούσαν τους σύγχρονους Ροβινσώνες τους (υπαλ-λήλους του ελληνικού κράτους) θα αποκτούσαν υφαλοκρηπίδα, με βάση τις διεθνείς ρυθμίσεις.

* Στις 26/1/96 το τουρκικό υπουργείο εξωτερικών σε συνεργασία με το στρατό αποφάσιζαν τη χαρτογράφηση των βραχονησίδων του Αιγαίου, και της κατάστασης στην οποία βρίσκονται, ενώ στις 4/2/96 η Τσιλέρ απειλούσε με πόλεμο την Ελλάδα σε περίπτωση επέκτασης των χωρικών υδάτων, ή σε περίπτωση εποίκισμού των βραχονησί-δων.

-Ρε συ Θανάση, 12 μίλια πετονιά
πώς θα την μαζέψεις;

Μιά μέρα

εξάλλου μετά την τοποθέτηση της τούρκικης σημαίας στην Ιμια, δημοσιογράφος της Χουριέτ παραδέχτηκε πως η ενέργεια ήταν προβοκατόρικη, συμπληρώνοντας πως εξίσου προβοκατόρικη θεωρεί την ανάρτηση και της ελληνικής σημαίας.

Όπως οι εδώ πολιτικοί, έτσι και στην τουρκία προσπάθησαν να εκμεταλλευτούν στο έπακρο το επεισόδιο. Υπήρξε όμως και κάποιος, που είχε μιιά διαφορετική άποψη: ο αρχηγός του τούρκικου στρατού Ι. Καράνταγι λίγες μόνο μέρες μετά το "θερμό επεισόδιο" δήλωσε πως επρόκειτο για στρατηγικό λάθος και των δύο πλευρών, δήλωσε ακόμα ικανοποιημένος από τη γρήγορη εκτόνωση της κρίσης, και ευχήθηκε τη φιλία και τη συνεργασία Ελλάδας - τουρκίας (*Ελευθεροτυπία* 3/2/96, *Καθημερινή* 4/2/96).

Η πρώτη γερή δόση αντιτουρκικού ελληνικού πατριωτισμού έχει μοιραστεί πάντως στην κοινωνία τις μέρες αυτές, και εκείνες που θα ακολουθήσουν. Έτσι, όταν στη **1/3/96** η ελληνική κυβέρνηση ασχέι βέτο στη χρηματοδότηση της τουρκίας από την Ε.Ε., ένα πέπλο πατριωτισμού σκεπάζει μιιά ακόμα πράξη του οικονομικού πολέμου... Του πολέμου στον οποίο ο επιτιθέμενος είναι ένας...

Time out?

Το διάστημα που ακολουθεί τον μάρτιο του '96, εκδηλώνονται "αφανείς" πιέσεις από τις ΗΠΑ και την Ε.Ε. προς την τουρκία για να αποδεχτεί κάποια διεθνή διαδικασία επίλυσης των διαφορών της με την Ελλάδα. Ο Γιλμάζ, μετά την επίσκεψή του στις ΗΠΑ, αποδέχεται την παραπομπή στο δικαστήριο της Χάγης όλων των ελληνοτουρκικών διαφορών (*Καθημερινή* 31/3/96) ενώ ο Ντεμιρέλ ζητάει τη βοήθεια των ΗΠΑ για να διαπραγματευτεί με την Ελλάδα, δηλώνοντας "είμαστε έτοιμοι να μιλήσουμε με την Ελλάδα οποτεδήποτε, οπουδήποτε, με κάθε είδους διαδικασία. Δεν θέλουμε σύγκρουση, θέλουμε συνεργασία". (*Turkish Daily News - Οικονομικός Ταχυδρόμος* 25/4/96).

* Και ενώ φαίνεται πως ξεκινάει κάποια προετοιμασία ενός κάποιου διαλόγου, με συναντήσεις Ελλήνων και Τούρκων αξιωματούχων στο Βουκουρεστί και τη Γενεύη, και ορίζεται στις **3/6/96** (κατά τη διάρκεια της συνόδου κορυφής του ΝΑΤΟ) η συνάντηση των υπ. εξωτερικών των δύο κρατών, η Ελλάδα ανακοινώνει την αναβολή αυτής της συνάντησης, εφαρμόζοντας με ακρίβεια την τακτική "πέταμα τη μπάλλα έξω από το γήπεδο". Ο λόγος; "Είναι προς το συμφέρον μας να μείνουν ανοιχτά όλα τα θέματα" (*Στ. Κασιμάτης, Ελευθεροτυπία*, 5/1/97). Η αναβολή δικαιολογείται με την πολιτική αστάθεια που υπάρχει στην τουρκία, ενώ ο Μαγκάκης δηλώνει ανακουφισμένος "ευτυχώς που οι τελευταίες εξελίξεις κατέστησαν αδύνατη τη συνάντηση. Ήταν φοβερά επικίνδυνη. Είχαμε μπει στο δρόμο ενός διαλόγου και μιιά διαπραγμάτευσης" (*ΝΕΑ* 31/5/96).

Η ακύρωση αυτής της συνάντησης και η διακοπή των οποιωνδήποτε συνομιλιών θα χρεωθεί διεθνώς φυσικά στην Ελλάδα, που θα δεχτεί όμως στην συνέχεια ένα απροσδόκητο δώρο.

* Το ελληνικό κράτος, όπως γενικά δεν είναι γνωστό, έχει "προσφέρει" τη Γαύδο για βάση του ΝΑΤΟ, έναντι της Λιβύης, του Ιράν, του Ιράκ και του Πακιστάν. Κατά τη διάρκεια λοιπόν της προετοιμασίας της νατοϊκής άσκησης Dynamics Mix στη Νάπολη, ο τούρκος

αξιοματιζός Τσιφτσό δηλώνει πως η Γαύδος δεν περιλαμβάνεται ρητά, σαν ελληνικό έδαφος, στις διεθνείς συνθήκες και άρα θα πρέπει να αποκλειστεί. Προφανώς θέλει να θίξει κάποιες ασάφειες αυτών των συνθηκών, ωστόσο το "παράδειγμα" του είναι τόσο χρονωγέλο ώστε ελέγχεται αυθημερόν από τους τούρκους. Ο υπ.εξ. της τουρκίας Γκιονενσά χαρακτηρίζει τον Τσιφτσό τρελλό, και αργότερα το έγγραφο του "τεχνικού χαρακτήρα", ενώ και ο Έλληνας πρέσβης στην Αγκυρα σημειώνει πως την ευθύνη για τη δημιουργία του θέματος "Γαύδος" την έχει ο ίδιος ο αξιοματιζός (Ελευθεροτυπία 11/6/96, Καθημερινή 16/6/96). Ωστόσο ο νέος γύρος απόδειξης της τουρκικής επιθετικότητας έχει ξεκινήσει....

Ο Πάγκαλος καταστρώνει όρους που, αν παραβιαστούν, θα είναι αιτία πόλεμοι (π.χ. γκαζίες ζώνες). Προτείνει να ανακληθεί ο πρέσβης από την Αγκυρα και ταυτόχρονα να μπλοκαρισθεί η χρηματοδότηση της Ε.Ε. προς την τουρκία χωρίς ιδιαίτερες εξηγήσεις ή δικαιολογίες (Καθημερινή 9/6/96). Την επομένη συνεδριάζει το ΚΥΣΕΑ για να δηλώσει πως η Ελλάδα είναι αποφασισμένη να αντισταχεί με κάθε μέσο στη στρατηγική της Τουρκίας, ενώ "οι ένοπλες δυνάμεις λαμβάνουν όλα τα άμεσα και μεσοπρόθεσμα μέτρα αποτροπής".

Ακολουθούν, στις 12/6/96, οι προτάσεις για το εξοπλιστικό πρόγραμμα μαμούθ των 4 τρις (που τότε διαφιεύονται από την κυβέρνηση) και τα μπε ξεκινούν εκστρατεία πειθούς για την αναγκαιότητά του, μέσα από δήθεν στοιχεία για χιλιάδες τουρκικές παραβιάσεις, αλλά και παρουσίαση του τουρκικού οπλοστασίου (τις παραβιάσεις θα αμφισβητήσει το ίδιο το ελληνικό ΓΕΑ, αλλά αφού περάσει ένας μήνας....)

* Παράλληλα η Ελλάδα ασκεί βέτο στη χρηματοδότηση της τουρκίας στη σύνοδο κορυφής της Φλωρεντίας (21/6/96), στάση που γίνεται δεκτή αμέσως από τους (υποτίθεται, ανθ'ελληνες) ευρωπαίους εταίρους της· το ευρωκοινοβούλιο διαχωρίζει ανά χώρα τα κονδύλια του MEDA εγκαινιάζοντας μιά μέθοδο που μπορεί να αποκλείσει οποιαδήποτε στιγμή την τουρκία απ' αυτά: αναβάλλεται τέλος το

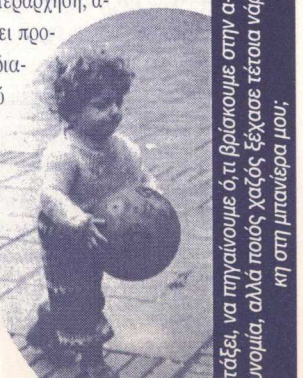
συμβούλιο σύνδεσης τουρκίας - Ε.Ε. Ενώ στις ΗΠΑ το ελληνικό λάμπι μπλοκάρει την παραχώρηση φρεγατών στην τουρκία (23/6/96).

Επιπλέον συνάπτεται στρατιωτική συμφωνία Ελλάδα - αρμενίας, πράγμα που προφανώς ταιριάζει απόλυτα με την αποφασιζόμενη "να ολοκληρώσει τη στρατιωτική διπλωματία που έχει εγκαινιάσει τον τελευταίο καιρό με χώρες της περιφέρειας που γειτονίζουν με (και ενοχλούν) την τουρκία" (ΝΕΑ 19/6/96)

* Το αποκορύφωμα των ελληνικών "συμμαχιών" είναι η υιοθέτηση, στις 15/7/96, από την Ε.Ε. του συνόλου των ελληνικών θέσεων για το κυπριακό και την τουρκία. Ταυτόχρονα η Ε.Ε. αποφασίζει να χρηματοδοτήσει την τουρκία από το MEDA μόνο αν αυτή αποδεχτεί τους όρους που υπονοούνται στην κοινή δήλωση των 15. Μετά από αυτές τις επιτυχίες η Ελλάδα υποτίθεται πως αείρει το βέτο για τη χρηματοδότηση, αλλά από τα 500 εκ. ecu που αντιστοιχούν στην τουρκία δίνονται μόνο 3,5 εκ. τα οποία θα μπλοκαριστούν αργότερα, στις 24/10/96.

αλλαγή παίχνιδιού

Παράλληλα η Ελλάδα έχει πετύχει κατ' αρχήν το ξεκίνημα των συζητήσεων για την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. Υπάρχει φυσικά ένα αγκάθι σ' αυτήν την επιτυχία: η Ε.Ε. αναζητά πρώτα την επίλυση του κυπριακού. Με αυτή την ιεράρχηση, από τον αρχίλη ήδη, έχουν ξεκινήσει προσπάθειες για την επανέναρχη του διακοινοτικού διαλόγου στο νησί, ενώ από την μεριά των ΗΠΑ η Ολμπράιτ επισκέπτεται στις 17/6/96 Αθήνα, Αγκυρα και Λευκωσία με προτάσεις για απομάκρυνση του ελληνικού και τουρκικού στρατού από την Κύπρο, και αντικατάστασή τους από

απλά, να πηγαίνουμε ό,τι βιάσκαμε στην α-
νομία, αλλά ποιος γαζός ξέχασε τέτοια νάρ-
κη στη μπανιέρα μου;

πολυεθνικό στρατό. Στην Αθήνα υποτίθεται δεν δίνουν βάρος στην επίσκεψη (την θεωρούν προεκλογική, αν και τα μμε παρουσιάζουν την Ολμπράιτ σαν ατζέντη των τούρκων στις ΗΠΑ). Και γιατί να δώσουν άλλωστε; Τα ελληνικά σχέδια έχουν ήδη καταστρωθεί.

* Το "εθνικό συμφέρον" επιβάλλει να "δοθεί τέτοια δυναμική στον ενταξιακό διάλογο που να συμπαρασύρει τις διακοινοτικές συνομιλίες". Δηλαδή να αποφασίσουν οι ε/κ και για τους τ/κ, έτσι ώστε να μην υπάρχει κανένα περιθώριο επανένωσης στη βάση των συμφωνιών του 1960 που έδιναν στοιχειώδη δικαιώματα στους τ/κ. Και ταυτόχρονα να ενισχυθεί η ελληνική στρατιωτική παρουσία στο νησί, που έχει εγκαταστασει με τον γενικό τίτλο "ενιαίο αμυντικό δόγμα".

* Ο Ιούλιος προορίζεται για ενταξιακές διαβουλεύσεις γύρω από το κυπριακό, αλλά οι ε/κ "δεν βλέπουν" λύση, μιάς και δεν την θέλουν. Έτσι μπλοκάρουν τον στρατιωτικό διάλογο μεταξύ ε/κ φρουράς και τούρκων, με αφορμή την πρόταση για παρουσία και του τ/κ διοικητή (26/7/96), παρ'όλο που η παρουσία του προβλεπόταν στην πρόταση που υιοθετήθηκε αρχικά. Το σύστημα "πέτα τη μπάλα έξω" συνεχίζεται κανονικά...

Δερύνεια

Η προετοιμαζόμενη από μήνες πορεία των μοτοσυκλετιστών ξεκινά από το Βερολίνο, συνοδευόμενη από φόβους της ε/κ κυβέρνησης που σκέφτεται την ματαίωση της, και από πιέσεις της ελληνικής για την πραγματοποίησή της. Πριν φτάσει η πορεία στη Κύπρο, ο Οικονομικός Ταχυδρόμος γράφει: "Χωρίς στο ελάχιστο να εκθέτει την κυπριακή κυβέρνηση, υπό την έννοια ότι ενεργεί εναντίον της ασφάλειας στο νησί, φέρνει σε δύσκολη θέση το κατοχικό καθεστώς, το οποίο θα αναγκαστεί έστω προς στιγμή να αυτοχρησιαστεί επιτρέποντας στους μοτοσυκλετιστές να εισέλθουν στη νεκρή ζώνη και τα κατεχόμενα, είτε θα αναγκαστεί να τους συλλάβει ή ενδεχομένως ν' ανοίξει πυρ εναντίον τους..... Δεν θα είναι καθόλου απίθανο να δούμε σε χώρες φίλα προσκείμενες προς τα τούρκικα συμφέ-

ροντα να ξεσηκωθεί τέτοιο κύμα από την κοινή γνώμη εναντίον της τουρκίας... που θα αποτελέσει μιά από τις αποτελεσματικότερες οδούς πίεσης για κάποιες κυβερνήσεις...." Και, πιο κάτω: "το εθνικό συμβούλιο της κύπρου εξέφρασε ομόφωνα την ανησυχία του. Καλό θα ήταν η κυπριακή πολιτική ηγεσία να ξανασκεφτεί το θέμα αντίστοιχα: μήπως κάτι που μπορεί ν' ανησυχίσει τόσο πολύ τον Ντεκτάς, θα έπρεπε να εξετάζεται πιο προσεκτικά, ακόμα κι αν δημιουργεί κίνδυνο;" (Οικ. Ταχυδρ. 8/8/96)

Η ε/κ κυβέρνηση τελικά "ματαιώνει" την πορεία λίγο μετά την έναρξή της, για να περάσουν οι ε/κ με την άδεια της αστυνομίας στην πράσινη γραμμή, να συμπλακούν με αντίστοιχους "πατριώτες" τούρκους ύστερα από επιτόπου προτροπές δημοσιογράφων και, νωρίτερα, του Λυσσαρίδη οι μεν, σχέδιο του Ντεκτάς οι δε, και να δολοφονηθεί ο Τ. Ισαάκ μετά από πολυώρες συγκρούσεις... Ο αντιπρόσωπος του ΟΗΕ στη κύπρο δηλώνει πως αν η κυπριακή κυβέρνηση έκανε τη δουλειά της όπως έπρεπε δεν θα δημιουργούνταν επεισόδια. Ενώ ο επικεφαλής των ευρωπαϊών μοτοσυκλετιστών κατηγορησε τους ε/κ πως στην ουσία τους

ξεγέλασαν για να
εξασφαλί-
σου ν
την

Τώρα αυτό τί ήτανε; τούρκος ή έλληνας;

συμμετοχή τους, αφού τους έκρυψαν το τί θα συνέβαινε αν έφταναν στην πράσινη γραμμή. Την κηδεία του Ισαάκ ακολουθεί στις 14/8/96 η δολοφονία του Σολομού, σε ζωντανή τηλεοπτική μετάδοση.

* Η ένταση αυτή και το ποιό και για ποιούς λόγους την οργάνωσαν από την ελληνική και ελληνοκυπριακή πλευρά βγάζει στην επιφάνεια άλλοτε καθαρά και άλλοτε συγκλυμένα τις αντιθέσεις των ε/κ για την επιλογή της αντιπαράθεσης. Ο αναπλ. κυβερνητικός εκπρόσωπος των ε/κ δηλώνει: "το θέμα είναι αν θα έπρεπε να παραστούμε σε πόλεμο με την τουρκία, χωρίς να έχει ολοκληρωθεί το ενιαίο αμυντικό δόγμα και χωρίς τη σύμφωνη γνώμη της ελληνικής κυβέρνησης. Αν θα έπρεπε από μιά πορεία μοτοσυκλετιστών να οδηγηθεί η Ελλάδα και η Κύπρος σε στρατιωτική σύγκρουση με την Τουρκία" (ΑΥΓΗ 14/8/96).

Απο τη άλλη μεριά, ο δίδην ειρηνιστής πρόεδρος των ε/κ μοτοσυκλετιστών αποδεικνύει καθαρά το πώς και για ποιούς δουλεύει: "να σταματήσει η υποχωρητικότητα και να τεθούν οι βάσεις για απελευθερωτικό αγώνα". Και λίγο πιο κάτω "οι μοτοσυκλετιστές εμπιστεύονται την πολιτική ηγεσία και θα υποστηρίξουν οποιοδήποτε απελευθερωτικό αγώνα κρίνουν οι πολιτικές ηγεσίες απαραίτητο" (ΑΓΩΝ 18/8/96), "Ο κ. Κασουλίδης μας είχε υποσχεθεί 10.000 κυπριακές λίρες από κρατικά κονδύλια, που θα μας βοηθούσαν να χρηματοδοτήσουμε τις διαδηλώσεις... Επιπλέον μας είχαν υποσχεθεί ότι ο ελληνικός στρατός θα μας παρείχε μεταφορά στη Γερμανία με μεταγωγικό αεροπλάνο Ηρακλής της πολεμικής αεροπορίας" (Σελίδες, 21/8/96). Εξίσου ομώς είναι και για τους νεκρούς της Δερύνειας, πιθανότατα και για τους επόμενους... "Όπως ξέρετε, 40 περίπου μοτοσυκλετιστές πεθαίνουν κάθε χρόνο στο δρόμο. Κάποιοι από αυτούς ας πεθάνουν για τη χώρα" (Σελίδες 27/8/96).

* Στο ίδιο ύψος κυνισμού είναι και η "λίπη" επίσημων ελλήνων και ε/κ για τους νεκρούς: με δυσκολία κρύβεται η ικανοποίησή τους για το ότι "οι διαδηλωτές έβγαλαν το κυπριακό από το ψυγείο". Εξεί-
νο φυσικά που δεν λένε είναι πως αυτή η "απόψυξη" του κυπρια-
κού είναι πετυχημένη επειδή "αποδεικνύει" το ανέφικτο των δια-

κοινοτικών συνομιλιών τρενάροντας όλες τις διεθνείς προσπάθει-
ες για μιά λογική λύση (και λογική λύση σημαίνει λύση στην οποία
θα συμφωνούν και οι τουρκοκύπριοι) αφήνοντας ευχέρεια για συ-
νέχιση των προσπαθειών για μιά ελληνοκυπριακή "ένωση", με την
μορφή της ένταξης της νότιας κύπρου στην Ε.Ε., αλλά και του ε-
νιαίου αμυντικού δόγματος.

από τις μηχανές στα τανκς

Μετά από μιά τέτοια επιτυχία, η ελληνική κυβέρνηση ξεκινά "αποφασιστική αντιπίθεση" για το κυπριακό σε ΗΠΑ και Ε.Ε., "ακολουθώντας αντίστοιχη πολιτική με εκείνη των Ιμίων, η οποία έφερε αποτελέσματα". Τί κι αν οι Times και η Guardian αναλύουν τις πτυχές μιάς ακόμα ελληνικής προβοκάτιας; (ΑΥΓΗ 14/8/96). Πατώντας πάνω στα γεγονότα της Δερύνειας, μπλοκάρεται για μιά ακόμα φορά από τους ε/κ η προοπτική διαλόγου Κληρίδη - Ντενκτάς. Προφάσεις; Υπάρχουν πάντα αρκετές. Όπως υπάρχουν και οι δυνατότητες για δηλώσεις - στάχτη. Έτσι, για παράδειγμα, ο Σημίτης εμφανίζεται να ευνοεί μιά πρόταση του ΟΗΕ για κοινή δήλωση τ/κ - ε/κ που θα εκτόνωνε την ένταση, την οποία απόρριπτον οι ε/κ.

* Τα πράγματα είναι καθαρά: "Αθήνα και Λευκωσία δεν έχουν διάθεση να εγκαταλείψουν σε βάθος συζήτηση του κυπριακού με τους αμερικάνους" (Βήμα 1/9/96). Έτσι απορρίπτον την πρώτη πρόταση Κάβανο (9/96) για μορατόριουμ στις πτήσεις πολεμικών αεροπλάνων πάνω από την Κύπρο (μιά πρόταση της οποίας η ύπαρξη διαψεύστηκε τότε...), ενώ αποφασίζουν να δειξουν τα δόντια τους με το ενιαίο αμυντικό δόγμα: **4 - 8 οκτώβρη του '96** πραγματοποιείται η άσκηση "Νικηφόρος - Τοξότης 2" στη νότια κύπρο, με ελληνικό και ε/κ στρατό, πτήσεις ελληνικών πολεμικών πάνω από την βόρεια κύπρο, και ρίψεις αλεξιπτωτιστών στη νότια, σε συνθήκες μάλιστα "επιχειρησιακές" - που σημαίνει ιδιαίτερα εξαιρετικές για δεδομένα ασκήσεων (περ. Στρατηγική, τ. 26, 28). Αξίζει να σημειωθεί: η ά-
σκηση "Νικηφόρος - Τοξότης 2" οργανώθηκε και πραγματοποιή-

θηκε σε τόσο πραγματικές συνθήκες πολέμου, ώστε κατά την διάρκεια της πτήσης του C-130 που μετέφερε τους αλεξιπτωτιστές "προβλεπόμενα" ελληνική αεροπορική "υπεροχή" στο νότιο Αιγαίο, πράγμα που οδήγησε στην πτώση ενός τουρκικού F-16...

Σκοπός της άσκησης: "Να δημιουργηθεί πίεση στο νότο της τουρκίας, όπου η τουρκική αεράμυνα έχει χαμηλή αποτελεσματικότητα. Είναι (η άσκηση) σχεδιασμένη για να ζυγίσει τις δυνατότητες αντίδρασης της τουρκικής αεροπορίας και να μεταφέρει την ένταση σ' όλο το μήκος της γραμμής έβρος-κύπρος (Ελευθεροτυπία, 13/10/96). Έχει προηγηθεί η δήλωση Κληροίδη ότι θα επιταχυνθεί το ενιαίο αμυντικό δόγμα: "η άμυνα περιέχει και το στοιχείο της επίθεσης" (Ελευθεροτυπία 19/8/96).

* Τον Νοέμβριο, ο Τσοχατζόπουλος κάνει επίσκεψη στην Κύπρο όπου αναγγέλλει επίσημα τις ελληνι-

πώς τα "αιώνια θύματα της τουρκικής βαρβαρότητας" παρουσιάζουν αυτήν την τελευταία δολοφονία: ενώ ο "στόχος" αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη της δολοφονίας του τ/κ στρατιώτη, και ενώ αργότερα θα συλληφθούν στην Κύπρο αυτοί που με προκηρύξη δήλωσαν αιτούργοι της επίθεσης, παρ' όλα αυτά το εθνικά έντιμο παραμύθι της ελληνικής και ελληνοκυπριακής μυθολογίας βολεύεται να υποστηρίξει πως τον τ/κ φαντάρο τον σκότωσαν τουρκοί, επειδή ήταν κύρδικης καταγωγής!!!

* Ολόκληρο το φθινόπωρο η ελληνική κυβέρνηση επιφέρει αποφασιστικά χτυπήματα κατά τη διάρκεια του μονομερούς οικονομικού πολέμου της, στην οικονομία του τουρκικού κράτους. Μπλοκάρει συστηματικά (και όχι με κάποια δυσκολία) τις επίσημες χρηματοδοτήσεις από την μεριά της Ε.Ε., άλλοτε με αφορμή το κυπριακό, και άλλοτε με αφορμή την κατάσταση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στη τουρκία. Στις 9/11/96 το άτυπο συμβούλιο των υπΕΞ της Ε.Ε. επαναεπιβεβαιώνει το κείμενο της 15/6/96 σε σχέση με τους όρους απέναντι στη τουρκία, και ξαναζητεί την αποδοχή αυτής της πλατφόρμας από την τουρκική κυβέρνηση. Ταυτόχρονα εκφράζει την κατανόηση του στις ελληνικές θέσεις.

* Εν τω μεταξύ από τις 12/9/96 η σοσιαλιστική ομάδα του ευρωκοινοβουλίου έχει αποφασίσει τον αποκλεισμό της τουρκίας από το MEDA. Στις 22/9/96 η ελληνική κυβέρνηση αντιμετωπίζει με καχυποψία τη σύζητηση του κυπριακού σε συνδυασμό με τη χρηματοδότηση της τουρκίας, αν και ως τώρα αυτή ήταν που είχε επιζητήσει αυτή τη σχέση. Στις 26/9/96 το ευρωκοινοβούλιο παγώνει όλα τα κοινοτικά κονδύλια και τις πιστώσεις του MEDA προς την τουρκία, για το 1996, ενώ ένα μήνα μετά, στις 24/10/96, σχεδόν με ομοφωνία παγώνει τα κονδύλια και την τελωνειακή ένωση για το 1997.

* Η Τσιλέρ, σε μία προσπάθεια να αντιδράσει για λογαριασμό όσων εκπροσωπεί, στέλνει επιστολή στην Ε.Ε. με την οποία δηλώνει το σεβασμό της τουρκίας στο διεθνές δίκαιο, και διάθεση για την παραπομπή των ελληνοτουρκικών διαφορών στο διεθνές δικαστήριο της Χάγης. Υποστηρίζει τον απ' ευθείας διάλογο Κληροίδη-Ντεντζάς,

Η ΑΝΤΙΜΕΤΩΠΙΣΗ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΟΥ
ΘΕΛΕΙ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

-Ρε Μήτσο, μήπως με τα ποδήλατα θα φτάναμε
πιο γρήγορα Ιταλία;

κές βιά-
σεις στο

νησί και την αγορά πο-
λεμικών αεροπλάνων δηλώνοντας ε-

πιπλέον: "δεν μπορεί μιά κατοχή 22 χρόνων να εμποδίσει την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε.". Ήδη η αντιπαράθεση στην πράσινη γραμμή έχει δύο ακόμα νεκρούς: τον ε/κ Π. Κακούλη που εκτελείται άοπλος (12/10/96) και έναν τ/κ φαντάρο που "άγνωστοι" γαζώνουν με αυτώματα στη σκοπιά, στο χωριό Αχερίτου. Είναι χαρακτηριστικό το

και καταλογίζει μονομερεία στις κρίσεις του ευρωζοινοβουλίου που ξεχνά την δολοφονία του τ/κ φαντάρου. Η Ε.Ε. δεν θεωρεί αυτήν την απάντηση ικανοποιητική και αναβάλλει το συμβούλιο σύνδεσης.

* Στις 11/11/96 ο Βαν Ντε Μπρουκ (αυτός ο υποτίθεται φιλότουρκος επίτροπος που υποστηρίζει την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. χωρίς την προϋπόθεση της λύσης του κυπριακού...) παρουσιάζει έκθεση στην οποία κατακρίνεται η τούρκικη κυβέρνηση για την κατάσταση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και για την απουσία εκδημοκρατισμού. "Ετσι είναι αδύνατον να συγκεντρωθούν οι προϋποθέσεις για τη σύγκλιση του συμβουλίου σύνδεσης Τουρκίας - Ε.Ε."...

* Στις 22/11/96 απορρίπτεται αίτημα της τουρκίας για την ένταξη της στην Δ.Ε.Ε. Στις 25/11/96 άλλη μιά νίκη της ελληνικής διπλωματίας: οι υπεξ δεχονται ότι οποιαδήποτε προσπάθεια περαιτέρω προσέγγισης της Ε.Ε. με την τουρκία είναι πρόωγη. Ο (αυθέλληνας...) Κόλ δηλώνει: "στο τέλος θα πρέπει εγώ να εξηγήσω στην τουρκία ότι δεν είναι δυνατόν να μπει στην ευρώπη". Τελικά στις 16/12/96, στη σύνοδο κορυφής των αρχηγών κρατών της Ε.Ε. στο Δουβλίνο απομονώνεται εντελώς η Τουρκία, εξαιτίας (;) της στάσης της στα ανθρώπινα δικαιώματα, το αγκάιο και την κύπρο.

δόγμα γκρόσκι: επίθεση, η καλύτερη άμυνα

Αφού εδραιώνεται για τα καλά η ελληνική στρατιωτική παρουσία στην κύπρο με το ενιαίο αμυντικό δόγμα (το οποίο "απομακρύνει τη δυνατότητα έναρξης διαλόγου Κληρίδη - Ντενκτάς", ΝΕΑ 18/12/96) μένουν ακόμα να "καμφθούν" οι ενδοιασμοί της Ε.Ε. στο θέμα της ένταξης της νότιας κύπρου σαν μοναδικού και απόλυτου κληρονόμου της κυπριακής δημοκρατίας των συμφωνιών της Ζυρίχης και του Λονδίνου. Κατά την επίσκεψη Σημίτη στην κύπρο (1/10/96) αποφασίζεται να πραγματοποιηθούν εικονικές προσπάθειες για πρόοδο του διακοινοτικού διαλόγου τους επόμενες μήνες, θέλοντας να φανεί έργο-χωρίς-αποτέλεσμα-εξαιτίας-της-αδιαλλαξίας-της-άλλης-

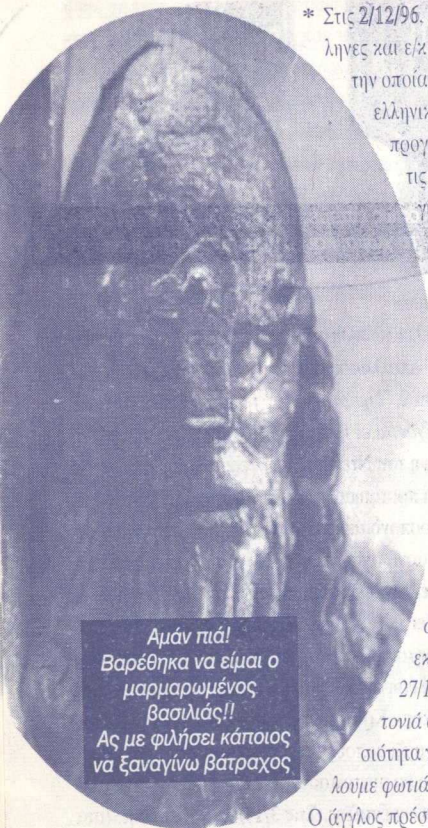

Κι' όπως είπαμε: το 34ο σύνταγμα κάτω από το χύμα, και τα λουλούδια από πάνω

πλευ-
ράς. Υπάρ-
χει η εκτίμηση πως τέτοιου
χειρισμοί θα δώσουν τελικά ώθηση στην υπόθεση της ένταξης της νότιας κύπρου στην Ε.Ε. απάλλάσσοντάς την από τις ευθύνες της για τη διχοτόμηση του νησιού, "δημιουργώντας τα τετελεσμένα που αυτή τη στιγμή δεν αποδέχονται οι τ/κ" (ΝΕΑ, 2/10/96).

* Κατά την επίσκεψη του Ντενκτάς στη γερμανία, η κυβέρνηση της τελευταίας δηλώνει προτίμηση στην ένταξη στην Ε.Ε. μιάς διζωνικής, δικαιοδικής ομοσπονδιακής κύπρου και όχι μιάς νησιώτικης πυριτιδαποθήκης υπό αργή ανάφλεξη. Ο Πάγκalos αντιδρά απειλώντας ότι θα εμποδίσει την διεύρυνση της Ε.Ε. αν δεν προχωρήσει το θέμα όπως συμφέρει την Ελλάδα. (Καθημερινή 13/10/96). Στις 1/11/96 η ε/κ κυβέρνηση απορρίπτει τη διαδικασία παράλληλων διαπραγματεύσεων για τη λύση του κυπριακού και την ένταξη στην Ε.Ε. Την επόμενη, οι Ροζάκης - Κρανιδιώτης επισκέπτονται την Κύπρο για να αντιμετωπίσουν μαζί με τους ε/κ την αμερικανική πρωτοβουλία για το κυπριακό, και να συντονίσουν τις ενέργειες για την έναρξη των διαπραγματεύσεων ένταξης. Στις 3/11/96 ο Κληρίδης, (στα πλαίσια της τακτικής "50 βήματα μπροστά - μισό πίσω") "δέχεται τον διάλογο" μεταξύ εθνικής φρουράς και τούρκικου στρατού, προτείνοντας σαν στόχο την πλήρη αποστρατιωτικοποίηση του νησιού, την ίδια ακριβώς στιγμή που η νότια κύπρος έχει προϋπολογισμό στρατιωτικό όσο το άθροισμα του ελληνικού και του τούρκικου, αγοράζει σχεδόν ό,τι πουλιέται από όπλα, και δημιουργούνται ελληνικές βάσεις στην Πάφο....

Αμάν πιά!
Βαρέθηκα να είμαι ο
μαρμαρωμένος
βασιλιάς!!
Ας με φιλήσει κάποιος
νά ξαναγίνω βάτραχος

* Στις 2/12/96, κατά την συνάντηση της Δ.Ε.Ε. στη Λισσαβόνα, γίνεται δεκτή για περίπου μιά ώρα από έλληνες και ε/ξ η πρόταση Καβάνο για διμην αναστολή των πτήσεων πολεμικών αεροπλάνων στην Κύπρο, την οποία εξάλλου αποδέχονται και οι τούρκοι, προτείνοντας μάλιστα να είναι 12μηνης διάρκειας. Ο ελληνικός και ε/ξ λογαριασμός είναι πως η επόμενη κοινή στρατιωτική άσκηση στην Κύπρο είναι προγραμματισμένη για τον Σεπτέμβριο του '97, οπότε και τους ειρηνιστές μπορούν να κάνουν, και τις ασκήσεις τους στο "μαλακό υπογάστρο" της τουρκίας. Η συμφωνία κρατάει μόνο μιά ώρα γιατί οι θεωρούμενοι σαν "σκληροί" πατριώτες της Αθήνας δεν θέλουν ούτε να ακούουν για έστω συμβολικές χειρονομίες άνευ περιεχομένου που "τραυματίζουν το ενιαίο αμυντικό δόγμα" και την ελληνική στρατιωτική περιπέλευση της τουρκίας (Ελευθεροτυπία 8/12/96). Τελικά το μορατόριουμ απορρίπτεται με συνοπτικές διαδικασίες, παρά την πλήρη άγνοια του εθνικού συμβουλίου της Κύπρου, το οποίο υποτίθεται οργανώνει την εξωτερική πολιτική του υποτιθέμενου κυπριακού κράτους.

* Εν μέσω πραγματικών ή virtual αντιπαράθεσεων ανάμεσα στη "γραμμική Ροζάκη" και τη "σκληρή γραμμή" που καταλήγει στην τυπική παραίτηση του Ροζάκη, στις 14/12/96 ο υπεξ της βρετανίας Ρίφιντ ζητάει "πρώτα λύση, μετά ένταξη" για την Κύπρο. Η απάντηση της ελληνικής και ελληνοκυπριακής πλευράς είναι κάτι παραπάνω από σαφές: στις 26/12/96 δίνεται μάλλον ασυνήθιστη (και πάντως πανηγυρική) δημοσιότητα στην προμήθεια των ρωσικών πυραύλων S-300 από την Κύπρο. Ο Κληρίδης κάνει εξ' αρχής σαφές το γιατί τέτοια φασαρία: "πολλοί ξένοι θεωρούν το κυπριακό ένα ανενεργό ηφαίστειο που μπορεί να μείνει στο περιθώριο. Ωστόσο πρέπει να αντιληφθούν ότι είναι ενεργό ηφαίστειο και θα μπορούσε να εκραγεί προκαλώντας αστάθεια στην περιοχή, τα Βαλκάνια και την Ευρώπη" (Καθημερινή 27/12/96). Σα να ήθελε να πεί προς τους ευρωπαίους: "τόσα και τόσα προβλήματα έχετε στη γειτονιά σας, μην μας ζορίζετε γιατί θα σας δημιουργήσουμε κι άλλα..." Θέμα τακτικής λοιπόν η δημοσιότητα για τους πυραίους, "δεχτείτε τη λύση που μας βολεύει, διαφορετικά δεν θα διατάσουμε να βάλουμε φωτιά στα τόπια".

Ο άγγλος πρέσβης στην Αθήνα δηλώνει με το φλέγμα και την μελαγχολία μιάς πρώην αυτοκρατορίας: "ατυχής η επιλογή του χρόνου αγοράς των S-300, γιατί τώρα υπήρχε ελπίδα προόδου στο κυπριακό".

Μόνο που αυτήν ακριβώς την ελπίδα λύσης δεν την θέλουν οι έλληνες. Και αρκετοί ε/ξ. Οι αιτιάσεις περί αμυντικών όπλων, οι ψυχρά-μες υπενθυμίσεις πως θα αγρήσουν να εγκατασταθούν, και το γλυκοπνηρό νόημα πως "εμείς εξάλλου έχουμε προτείνει την αποστρατιωτικοποίηση της Κύπρου" είναι το λιγότερο γελοίες υπεκφυγές. Οπως γράφουν τα Νέα στις 14/1/97: "τα S-300 δημιουργούν ισορροπία τρόμου στην Κύπρο, και αναγκάζουν την διεθνή κοινότητα να πάρει θέση στο κυπριακό για ν' αποτρέψει τη σύγκρουση. Επαναφέρεται στην επικαιρότητα η κατάληψη της β. Κύπρου. Στην περίπτωση συνομιλιών Κληρίδη - Ντενκτάς το μάρτιο το ενδεχόμενο πάγωμα αυτής της αγοράς μπορεί να αποτελέσει σημαντικό διαπραγματευτικό χαρτί των ε/κ, έναντι ανταλλαγμάτων απ' την πλευρά των ε/ξ". (Θα ρούταγε κανείς α-

Η ΣΤΡΑΤΗΓΙΚΗ ΤΟΥΣ

(ή όποια πέτρα και να σηκώσεις, πετρελαιάδες θα βρεις...)

θώα - αθώα: γιατί, σ' αυτή τη λογική, δεν αγοράζουν καμιά πεντακοσαριά πυροηνικές βόμβες, να φτιάξουν μιιά ισοροπία τρώμου "να!!". και ύστερα να πάρουν για αντάλλαγμα τη μισή τουρκία: Και γενικότερα -θα έλεγε κανείς-αν έχει ο κάθε μικροαστός από δυό - τρία τανκς σπύτι του θα μπορεί να διαπραγματευτεί το επίμαχο θέμα της θέσης παραρτήματος του Ι.Χ. του σε λιγότερο ενδοτική βιάση....)

* Είναι αλήθεια όμως ότι ακόμα και ύστερα από διαπραγματεύσεις με τους τ/ζ, οι ε/ζ θα αζυρώσουν την αγορά των S-300: Κάποιοι βλέπουν το θέμα πιο μικρά, ή πιο κοντά: "Πλήγμα στους S-300 μπορούν να επιφέρουν σύγχρονα ελικόπτερα και αεροπλάνα που δεν υπάρχουν στην ν. τουρκία. Οπότε θα αναγκαστεί να τα μεταφέρει από το Αιγαίο, όπου θα αποδυναμωθούν οι σχηματισμοί της" (NEA 14/1/97). Αυτό μοιάζει σαν αδιαπραγμάτευτος στόχος - ίσως γι' αυτό στις 22/1/97 η τουρκία ανακοινώνει τη δημιουργία στρατιωτικής βάσης στο Λευκόνοικο της β. κύπρου, και οπωσδήποτε σύγχρονου στρατιωτικού αεροδρομίου...

* Λίγο αργότερα, στις αρχές φλεβάρη ένα ακόμα επεισόδιο: κάποιοι "κομμάντος" ε/ζ προέλευσαν ανταλλάσσουν πυροβολισμούς με τ/ζ στρατιώτες όταν επιχειρούν να κατεβάσουν την τουρκική σημαία, κοντά σε ένα φιλάγιο. Το επίσημο ε/ζ κράτος κάνει το χορόδο αλλά ποιός μπορεί να τους "πιστέψει";

Εδώ τελειώνει ένας χρόνος "θερμών γεγονότων" και ψυχρών υπολογισμών. Κάπου διαρρέει (και διαψεύδεται επίσημα...) η πληροφορία πως τον μάρτιο, την περίοδο δηλαδή της υποτιθέμενης έναρξης του διακοινοτικού διαλόγου στη κύπρο (ενώ αυτό το χρονικό είχε ολοκληρωθεί, ανακινώθηκε η αναβολή αυτής της "έναρξης..."), θα γίνει στρατιωτική άσκηση ελληνικού και ε/κ στρατού, με τη συμμετοχή, βεβαίως, και πολεμικών αεροπλάνων.... Κάπου αλλου ψιθυρίζεται πως οι ε/κ -λέει- ορκίστηκαν οτι πριν πάρουν τις πρώτες βίδες των S-300 θα το πουν στις ΗΠΑ, ενώ οι τούρκοι ορκίστηκαν κι αυτοί πως αν τσαντιστούν που τους σημαδεύουν στο στομάχι θα το πουν πρώτα στις ΗΠΑ....

Τα πετρέλαια και το φυσικό αέριο της Κασπίας, που την κατατάσσουν ανάμεσα στις τρεις σημαντικότερες ενεργειακές πηγές του πλανήτη μας, κι ένας μεγάλος αριθμός σχεδίων για τη μεταφορά τους (Π. Τόντσεφ, *Ελευθεροτυπία* 7/7/96) έχουν ήδη γίνει η αιτία για τη σφαγή χιλιάδων ανθρώπων στην Τετσενία, την Αρμενία και το Αζερμπαϊτζάν. Αυτό που από την αρχή του 20ου αιώνα θεωρήθηκε ως το "μεγάλο παιχνίδι", ο έλεγχος δηλαδή των πετρελαίων δεν φαίνεται να είναι ξένο ή άσχετο με ό,τι συστηματικά συμβαίνει στο Αιγαίο. Σε συνδυασμό βέβαια με τις καινούργιες "αγορές" των βαλκανίων και των χωρών της πρώην σοβιετικής ένωσης, πλούσιες ανάμεσα στα άλλα σε ανθρώπους που προορίζονται για δουλειά, δουλειά, δουλειά, με τους πιο εξουτελιστικούς όρους σε κάθε είδους αφεντικό.

Το μόνο πρόβλημα είναι η ύπαρξη δύο ισχυρών ομάδων αφεντικών, στην ίδια μοίρασιά των ελληνικών και των τουρκικών. Το πλεονέκτημα, τουλάχιστον όσον αφορά τα πετρέλαια, ανήκει αναμφισβήτητα στα πρώτα....

* "Μετά τον αγωγό φυσικού αερίου και τον αγωγό πετρελαίου, υπάρχει η βελτίωση των υποδομών στα λιμάνια της Μαύρης Θάλασσας, για να μπορούν να φορτώνονται σε πλοία "χύδην φορτία", αλλά και μεταφορά των φορτίων αυτών με πλοία της ελληνικής ναυτιλίας. και μετά τα λιμάνια και τις υποδομές, υπάρχουν και οι τηλεπικοινωνίες..." (NEA 16/1/97).

Στις 20/12/96 οι πραγματικοί σχεδιαστές αλλά και εφαρμοστές της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής που "αυτή τη στιγμή βρίσκονται στην πρώτη γραμμή της διείσδυσης των ελληνικών οικονομικών συμφερόντων στις βαλκανικές και πρώην ανατολικές χώρες, με επιχειρηματικά σχέδια που αφορούν έργα υποδομής στην ενέργεια, τις τηλεπικοινωνίες, τη ναυτιλία, τις υπηρεσίες" (*Ελευθεροτυπία* 21/12/96) συ-

ναπιούνται με την Β. Παπανδρέου. Στους Λάτση - Κοπελούζο ανήκει το 30% του σχεδίου κατασκευής του αγωγού Μπουργιάς - Αλεξανδρούπολης και το μεγαλύτερο μέρος του έργου του φυσικού αερίου. Ο Βαρθολομαίος, μετά την εξαγορά της Ουκρανίας και τη "διείσδυση" στην κεντρική Ασία, αναλαμβάνει το δίπλω διανομής και σίμων στα Βαλκάνια, με αιχμή βέβαια τη ναυτιλία. Και ο Κόκκαλης κρατάει γερά τις τηλεπικοινωνίες (και τον τζόγο)... Οι εργολάβοι, αυτοί δηλαδή που θ' αναλάβουν την υποδομή με κατασκευές, θα συναντηθούν με την Παπανδρέου λίγο αργότερα, στις αρχές του γενάρη του '97.

Η κόντρα μεταξύ ελληνικών και τουρκικών αφεντικών για τα πετρέλαια της Κασπίας είναι μακροχρόνια, όπως μακροχρόνια είναι και η προσπάθεια για την "κατάκτηση" όλο και περισσότερων αγωγών στον καύκασο και τα Βαλκάνια (αυτά που οι Έλληνες ονομάζουν πλέον "ζωτικό χώρο" τους). Και όπως είναι φυσικό, η επικράτηση του ενός συνεπάγεται την απομόνωση ή και την καταστροφή του άλλου. Τα ισχυρά οικονομικά ελληνικά αφεντικά (και ακόμα ισχυρότερα πολιτικά) δε βλέπουν κανένα λόγο να μοιραστούν το νέο πλούτο με τα τουρκικά και ακόμα περισσότερο, να αφήσουν περιθώρια για συμμετοχή ή άλλων στη διακίνηση πετρελαίων και εμπορευμάτων από το αιγαίο (το σημαντικότερο δρόμο πετρελαίου της περιοχής, που έχει καθοριστεί ως τέτοιος από τον όμιλο Λάτση από την πρώτη κιόλας στιγμή της ανακάλυψης των κοιτασμάτων της Κασπίας). Τα υπόλοιπα, για δίπλω κοιτάσματα στο βυθό, είναι για κατανάλωση από τους ιθαγενείς (*Καθημερινή*, 8/12/96).

Στην σύνοδο των παραειξινίων χωρών στις **25/10/96** εκδηλώνεται ξεκάθαρα οι ελληνικές προσπάθειες για παράκαμψη των στενών των Δαρδανελίων, ανακατανομή της οικονομικής δύναμης, άνοιγμα νέων αγωγών (*Ελευθεροτυπία*, 26/10/96).

"Η ελληνική εξωτερική πολιτική έχει μια και μοναδική σταθερά: την προσπάθεια απομόνωσης της Τουρκίας. Γι' αυτό χρησιμοποιήθηκαν τα πλέον αλλοπρόσβαλα ιδεολογήματα και στρατηγικές: από τη στρατηγική δημιουργίας αξόνων στην περιοχή, μέχρι το ιδεολόγημα

των ορθόδοξων τζόνων.. Αν ο αντικομμουνισμός ήταν η κυρίαρχη ιδεολογία του πετρελίου τις δεκαετίες '50-'60, σήμερα η κυρίαρχη ιδεολογία είναι ο αντιτουρκισμός. Τη θέση του κομμουνιστικού "επεκτατισμού" έχει πάρει ο τουρκισμός "επεκτατισμός..." (*Δημοσίευση απόσπασμάτων της μελέτης της ιονικής τράπεζας για τη ΝΑ ευρώπη, χρηματοδοτούμενης από το υπ. οικονομικών. Ελευθεροτυπία*, 9/7/96).

Η μεγιστοποίηση και υπερβολική προβολή του λεγόμενου εξ' ανατολών κινδύνου, που κάθε φορά δικαιολογείται με μισρά ή μεγάλα "θερμά επεισόδια" δεν έχει αποδέχεται μόνο την ελληνική κοινωνία, που πρέπει να είναι έτοιμη για τη συμμετοχή της σ' ένα πιθανό πόλεμο, αλλά απευθύνεται κυρίως σ' εκείνα τα κέντρα αποφάσεων που έχουν τη δύναμη να πλήξουν την τουρκική οικονομία και κατ' επέκταση να "ψαλιδίσουν" τα φτερά των τουρκικών αφεντικών στη δική τους προσπάθεια για επέκταση. Στην ΕΕ, τις ΗΠΑ, την παρευξείνια συνεργασία, τη Ρωσία, τα ελληνικά επιχειρήματα για την επιθετικότητα της Τουρκίας, την παραβίαση των διεθνών συνθηκών, την καταπάτηση των ανθρώπινων δικαιωμάτων και την έλλειψη εκδημοκρατισμού, γίνονται αποδεκτά χωρίς ιδιαίτερη προσπάθεια. Από τον καθένα για τους δικούς του λόγους, που σίγουρα δεν είναι η "ευαισθησία" για την τουρκική κοινωνία.

Ταυτόχρονα

-Βρε γιαγιά, μήπως είδες καναν πύραυλο να πέσει;
-Δεν άκουσα καλά γιατί μου... πύραυλο είπες παιδάκι μου...

η Ελλάδα αυτοπροβάλλεται σαν η χώρα που σέβεται το διεθνές δίκαιο και τις συνθήκες. Γεγονός όμως είναι ότι δεν είναι "δικαιώμα μας" η επέκταση στα 12 μίλια, αφού η άλλη άμεσα ενδιαφερόμενη χώρα της περιοχής δεν έχει υπογράψει τη σύμβαση του 1982 (αυτή που οι Έλληνες θυμήθηκαν να επικυρώσουν στα τέλη του 1995, με την έναρξη του ε/τ ψυχρού πολέμου), όπως δεν την έχουν υπογράψει και δεκάδες άλλες χώρες (Καθημερινή, 20/10/96). Η Ελλάδα είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που διεκδικεί εναέριο χώρο 10 μιλίων, τη στιγμή που παγκόσμια η έκταση του εναέριου ταυτίζεται με αυτήν του θαλάσσιου (οι περισσότερες τουρκικές "παρabiάσεις" σημειώνονται μεταξύ 6 και 10 μιλίων, γι' αυτό και οι υπόλοιπες χώρες δεν δέχονται τα ελληνικά διαβήματα). Αντίθετη με τις συνθήκες Λωζάννης και Παρισιού είναι και η στρατιωτικοποίηση των νησιών του αγιαίου (Εκθεση αμερικάνικων επιτελείων ναυτικού, Απογευματινή, Εξουσία, 31/10/96). Κι έχουμε πολλά να μάθουμε για την κατάσταση που ζει η μειονότητα της Θράκης.

Με την άποψη ότι η κυβερνηση πρέπει να κλείσει τις ε/τ διαφορές στη βάση του διεθνούς δικαίου τασόταν και ο Ροζάκης "κι έτσι βρέθηκε στο στόχαστρο ενός ισχυρού μετώπου πολιτικών, διπλωματών και δημοσιογράφων, που πιστεύουν ότι το συμφέρον της χώρας είναι να μείνουν ανοιχτά όλα τα θέματα, γιατί οποιαδήποτε απόφαση συνεπάγεται ελληνικές παραχωρήσεις" (Στ. Κασμάτης, Ελευθεροτυπία, 5/1/97).

Το πόσο η Ελλάδα τηρεί και τις αρχές καλής γειτονίας φαίνεται και από τη στάση της τα τελευταία χρόνια έναντι της αλβανίας και

της μακεδονίας, όταν ακολουθούσε πολιτική προσάρτησης τους (γεωμανικό υπεξ, Καθημερινή, 5/1/97). Επειδή όμως η θέση και οι δυνατότητες της τουρκίας δεν ενδείκνυνται για τέτοιους τσαμπουκάδες, η Ελλάδα εργάζεται για την περικύκλωσή της: "Επιβάλλονται διμερείς συνεννοήσεις με χώρες της περιοχής που έχουν προβλήματα με την τουρκία, ώστε να υπάρξουν κινήσεις αντιπερισπασμού... Ενίσχυση της απορρηπτικής ικανότητας της κυπριακής δημοκρατίας με έμφαση στην ποιότητα κι όχι την ποσότητα των οπλικών συστημάτων στα πλαίσια της υλοποίησης του ενιαίου αμυντικού δόγματος (Δ. Κώνστας, Καθημερινή, 18/2/96).

Ετσι ενεργοποιείται η στρατιωτική συμφωνία Ελλάδας-ισραήλ (Ελευθεροτυπία, 30/5/96) που μπορεί να μην έχει ιδιαίτερο πολιτικό βάρος (με δεδομένη τη συμφωνία στρατιωτικής συνεργασίας μεταξύ τουρκίας και ισραήλ) προσφέρει όμως την δυνατότητα στον ελληνικό στρατό για ασκήσεις στην ανατολική μεσόγειο, υπογράφεται νέα μεταξύ Ελλάδας, αρμενίας, ιράν, γεωργίας (δελτίο τύπου υπεξ, 18/6/96) και προετοιμάζεται τριμερής συμφωνία μεταξύ Ελλάδας-βουσίας-ιράν (Βήμα, 26/8/96). Ακολουθεί η δημιουργία ελληνικών βάσεων σε ξένη χώρα (βλ. κύπρος) και η ενίσχυση της στρατιωτικοποίησης του νησιού. Για να αναφέρουμε και την ολοφάνερη υποστήριξη του ελληνικού κράτους στο εθνικιστικό PKK, με στόχο τη συντήρηση του πολέμου στο κουρδιστάν-μόνιμη αιτία οικονομικής αμμοραγιάς της τουρκίας και αιτία δέσμευσης ενός μεγάλου τμήματος του τούρκικου στρατού.

Ακόμα κι αν υπέθετε προσωρινά κανείς ότι δεν ευσταθούν οι καταγγελίες της τουρκίας για οικονομική ενίσχυση και εκπαίδευση κούρδων του PKK σε ελληνικά στρατόπεδα (Τζουμχουριέτ 22/8/96, Χουριέτ 9/8/96, ΑΠΕ 9/8/96), η πολιτική υποστήριξη είναι ξεκάθαρη. Το ίδιο το PKK έχει ως σύνθημά του ότι "η ειρήνη στο αγιαίο περνά από τα βουνά του κουρδιστάν", ενώ στις 19/8/96 εκφράζει την επιθυμία του για αλληλεγγύη στην Ελλάδα σε ενδεχόμενη συμπλοκή με την τουρκία (Αδέσμευτος Τύπος). Συμμετέχει μαζί με Έλληνες φασίστες σε πορείες κατά της τουρκίας (14 και 22/8/96) και από τα δι-

ο να περνάει από δώ;
δάκι μου; Μπα πού τέτοια πιά!..

κά του γραφεία δίνουν συνέντευξη οι Παπαθεμελής-Μπαντουβάς για να χαρακτηρίσουν "νεοδοσολογους" την επιτροπή βραβείων Ιπεκσί. Στη συνέντευξη αυτή ο εκπρόσωπος του ΡΚΚ Τσεβντέτ Αμέντ προαναγγέλλει σαμποτάζ στον "ανταγωνιστικό" πετρελαιοαγωγό του Μπουργκάς-Αλεξανδρούπολης, αυτόν που σχεδιάζεται να καταλήγει στο Τζειχάν (*Ελευθεροτυπία*, 11/12/96), έτσι ώστε η επικινδυνότητα του εγχειρήματος να οδηγήσει στην απόρριψή του. Εν τέλει και η στρατιωτική υποστήριξη προς το ΡΚΚ δεν είναι, λογικά, ανθελληνική "φρανταίσωση" του τουρκικού κράτους...

Στα σχέδια του οικονομικού αποκλεισμού της τουρκίας εντάσσεται και η ελληνική πρόθεση για επέκταση στα 12 μίλια και "αξιοποίηση" των βραχονησίδων απέναντι από τα τουρκικά παράλια. "...πρέπει να υπογραμμισθεί και η δυνατότητα χρησιμοποίησης των βραχονησίδων ως παραρτημάτων των πλησίον κείμενων νησιών, προκειμένου να υποστηριχθεί, ανάλογα με την περίπτωση η επέκταση της νηφαλοκρηπίδας ή και μελλοντική αποκλειστική οικονομική ζώνη" (*Δ. Κώνστας, Καθημερινή*, 18/2/96). Στο ίδιο άρθρο αναλύονται και η βραχυπρόθεσμη και μακροπρόθεσμη πολιτική του ελληνικού κράτους απέναντι στην τουρκία. "Προετοιμασία της κοινωνίας ώστε να ελεγχθούν κατά το δυνατόν οι αντιδράσεις σε περίπτωση σύγχρονσης... Προσπάθεια ν' αναβαθμισθεί η ελληνική παρουσία σε περιοχές υψηλής σημασίας για τα εθνικά συμφέροντα όπως η *Μ. Ανατολή*, η *Μεσόγειος* αλλά και η *κεντρική Ασία*... Εδραίωση της ελληνικής επιχειρηματικής δραστηριότητας στα *Βαλκάνια*... Αναβάθμιση της ελληνικής παρουσίας στους θεσμούς της *ΕΕ*. Προβολή της τουρκικής αμφισβήτησης... και αντίδραση σε κάθε στάδιο κατά το οποίο η *τελωνειακή ένωση* προσφέρει πλεονεκτήματα στην τουρκία... *Εξαγγελία* και *άμεση υλοποίηση* ενός συνόλου μέτρων για τις *ένοπλες δυνάμεις*..."

Το εξοπλιστικό πρόγραμμα ανακοινώνεται από τον ίδιο το Σημίτη - αυτόν που ένα χρόνο νωρίτερα τασσόταν υπέρ της μείωσης των αμυντικών δαπανών - και είναι της τάξης των 4 τρισεκατομμυρίων. Την ημέρα της συνάντησης Σημίτη-Τσοχατζόπουλου για την ειλικύ-

ρωση του (22/10/96) ο δεύτερος διατυπώνει το νέο δόγμα: "*Η Τουρκία θα προκαλέσει θετικό επεισόδιο για να καλύψει τα δικά της εσωτερικά προβλήματα και για να εξαναγκάσει την Ελλάδα σε διάλογο. Η Ελλάδα θα απαντήσει με άμεσο και ισχυρό πλήγμα σε μεγάλο βάθος της τουρκικής επικράτειας, ώστε να δημιουργήσει ισοδύναμο τελελεσμένο*" (*Νέα*, 23/10/96).

Το υπ.εθ.α από τη μεριά του "προσανατολίζεται στην αναδιάρθρωση των ενόπλων δυνάμεων, ώστε να αποκτήσουν τη στρατηγική ικανότητα του πρώτου χτυπήματος στα πλαίσια του δόγματος της ευέλικτης ανταπόδοσης. Η νέα φιλοσοφία είναι αν δεν μπορείς να νικήσεις, δεν μπορείς και να αποτρέψεις. Η χώρα πρέπει να αποκτήσει τη δυνατότητα ελέγχου της κλιμάκωσης ενδεχόμενης σύρραξης, δηλαδή τη δυνατότητα μετατροπής θερμών επεισοδίων σε πόλεμο. Το νέο σύνθημα είναι όχι πολλά στρατόπεδα, αλλά ένα μεγάλο στρατόπεδο" (*Δ. Νικολακόπουλος, Βήμα*, 5/1/97). Η ελληνική κοινωνία έτσι κι αλλιώς τείνει να μετατραπεί σ' ένα μεγάλο στρατόπεδο, που με ομψυχία στηρίζει κι ενισχύει τους σχεδιασμούς των αφεντικών για πλήρη εξόντωση του αντιπάλου τους.

Ενα μεγάλο στρατόπεδο που θα ενισχύει και τον πόλεμο που θα επιδιώξουν τα ελληνικά αφεντικά αμέσως μετά την επόμενη προβόκατσια. Οσο για το διάλογο για δευτερεύοντα ζητήματα που σκέφτεται το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών, αυτός αποσκοπεί στη διατήρηση της πρωτοβουλίας των κινήσεων (*Ελευθεροτυπία*, 21/12/96) και στην εξασφάλιση του αναγκαίου χρόνου για να επιτευχθεί η "αμυντική" ανασυγκρότηση της χώρας (*Κ.Ιορδανίδης, Καθημερινή*, 23/6/96).

ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ

Ως τώρα, έχουμε αναφέρει αρκετές φορές τις λέξεις "ελληνες" και "τούρκοι". Με το "έλληνες" αναφερόμαστε όχι μόνο σε αυτούς που χαράζουν την πολιτική του ελληνικού κράτους, αλλά και στη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, που έχει πειστεί από τη σταθερή προπαγάνδα των μμε (αλλά και από τα δικά της συλλογικά συ-

• **-Εί Μίστερ, σας έπεσε το μπαλάκι των διαπραγματεύσεων!!
(...γαμώ το μπελά μου, ασήκωτο είναι...)**

μπλέγματα) να στηρίζει τις επιλογές των αφεντικών της. Αντίθετα, με τη λέξη "τούρκοι", αναφερόμαστε κυρίως στα τούρκικα αφεντικά-επιχειρηματίες, πολιτικούς, στρατό - που όμως και αυτοί μεταξύ τους φαίνεται να έχουν πολύ σοβαρότερες διαφορές από αυτές που υποτίθεται ότι έχουν τα ελληνικά αφεντικά για την πολιτική έναντι της τουρκίας (οι δύο "σχολές" της ελληνικής πολιτικής διαφέρουν στα μέτρα κι όχι στο σκοπό).

Πολύ λιγότερο αναφερόμαστε στην τούρκικη κοινωνία των χιλιάδων πολιτικών ζυγατομένων και των αγώνων τους. Αν η ελληνική κοινωνία αγανακτεί με την ύπαρξη και τη δράση των "γκριζών λύκων", δε φαίνεται να δείχνει την ίδια ανησυχία ή οργή όχι μόνο για την ύπαρξη του "στόχου" και της "χρυσής αυγής" και των διάφορων Παπαθεμελίδων και Χαλαμιπιδίδων που δουλεύουν επίσημα για "την Ελλάδα των δύο ηπείρων και των πέντε θαλασσών" αλλά κυρίως για το φασισμό που τη διαπερνά καθημερινά.

Πρέπει να ξέρουμε με σιγουριά ότι πριν και μετά τον Τ.Ισαάκ, τα θύματα των "γκριζών λύκων" είναι δεκάδες τούρκοι και τ/κ, όπως ο δημοσιογράφος Κοτλού Ανταλί που δολοφονήθηκε στις 8/6/96 στη Β.Κύπρο, εξαιτίας της κοιτικής του στον Ντενκτάς. Κι ήταν πάλι αριστερή τούρκικη η εφημερίδα που αποκάλυψε ότι οι "γκριζοί λύκοι" χρηματοδοτήθηκαν από κρατικά κονδύλια για να οργανώσουν τις διαδηλώσεις στην Κύπρο τον Αύγουστο (Ελευθεροτυπία, 24/8/96). Υπάρχει, μπροστά στη μύτη μας, μία ξεκάθαρη απόδειξη της διαφοράς ανάμεσα στις δύο κοινωνίες: ενώ στη τουρκία η αποκάλυψη της χρηματοδότησης των τούρκων φασιστών από τη κυβέρνηση δημιουργεί ένα πολιτικό σκάνδαλο πρώτου μεγέθους, στην Ελλάδα αντίθετα ούτε η κρατική χρηματοδότηση και υποστήριξη στους "καλούς" φασίστες της Κύπρου γίνεται γνωστή, αλλά ούτε και η επίσημη κάλυψη - αθώωση καθαρμάτων τύπου ΜΑΒΗ από όλα τα κόμματα προκαλεί οποιαδήποτε αίσθηση.

Αντίθετα λοιπόν με ό,τι συμβαίνει στην Ελλάδα, όπου ο "εθνικός κορμός" είναι συμπαγής πολιτικά, οικονομικά, στρατιωτικά, ιδεολογικά, στην τουρκία κάτι τέτοιο δεν συμβαίνει. Και αυτό δεν είναι

καθόλου ασήμαντο: το μεγαλύτερο όπλο σε έναν πόλεμο είναι η εθελοντική δουλειά των υπηκόων κάθε κράτους. Από αυτή την άποψη η πραγματικά υπόδουλη κοινωνία, τόσο σε έκταση όσο και σε έκταση είναι η ελληνική, και όχι η τουρκική.

Αν θα 'πρεπε να απαντήσουμε στο αν υφίσταται "επекτατισμός" από την μεριά του τουρκικού κράτους θα λέγαμε με σιγουριά ότι υφίσταται. Αλλά με την ίδια σιγουριά και κατηγορηματικότητα υποστηρίζουμε ότι υπάρχει και ελληνικός επекτατισμός και μάλιστα ιδιαίτερα αναβαθμισμένος, επιθετικός και ωμός. Γιατί επекτατισμός δε σημαίνει σώνει και καλά τυπική αλλαγή των συνόρων. Πολύ πριν φτάσουν Έλληνες και Τούρκοι να τσακίζονται για τους βράχους-υποτίθεται-του αγιαίου, έχουν δώσει μάχες για την "κατάκτηση" νέων αγορών στα Βαλκάνια και τις πρόην σοβιετικές δημοκρατίες.

"Όσο για το αγιαίο: "η τουρκία δεν έχει βλέψεις στα ελληνικά νησιά. Χρησιμοποιεί Ίμια και Γαύδο σα μέσα πίεσης, εξαιτίας των 12 μιλίων που της στερούν σημαντικό ζωτικό χώρο. Η τουρκία θα 'πρεπε να υπογράψει συνθήκη που θα αναγνώριζε εκ νέου την ελληνική κυριαρχία στα νησιά. Η Ελλάδα σε ένδειξη καλής θέλησης δεν θα επεκτεινόταν στα 12 μίλια, παρόλο που θα 'χε το δικαίωμα" (από συνέντευξη του συμβούλου του συνδέσμου τουρκικών επιχειρηματιών Χασάν Ουβάλ, *Ελευθεροτυπία*, 27/9/96).

Ήδη από τις **26/1/96** ο τουρκικός στρατός χάρτογραφεί μια σειρά βραχονησίδων του αγιαίου και η Τσιλέρ απειλεί στις **4/2/96** με πόλεμο αν η Ελλάδα εκδηλώσει κυριαρχία σε αυτές. Στις **13/1/96** η "Μιλίετ" αναφέρεται σε "νησιά, νησίδες και βραχονησίδες που η Ελλάδα θεωρεί ως τετελεσμένο ότι αποτελούν δικά της εδάφη, γεγονός που δεν στηρίζεται σε καμιά συμφωνία". Αυτό που οι Τούρκοι ονομάζουν αμφισβητούμενο καθεστώς και οι Έλληνες τουρκική επιθετικότητα (αν και υπάρχουν φήμες για επίσημη αλληλογραφία μεταξύ υπεξ Ελλάδας και τουρκίας τη δεκαετία του '50, όπου η Ελλάδα δέχεται το αμφισβητούμενο καθεστώς των βραχονησίδων γύρω από τα δωδεκάνησα και επιζητεί μαζί με τη φίλη τότε τουρκία τρόπους λύσης [*Χρ.Λαζαρίδης, Οικ.Ταχυδρόμος, 9/5/96*]), δε σημαίνει πολλά

περισσότερα από ένα διαπραγματευτικό χαρτί στα χέρια της τουρκίας. Ούτε αυτή η αμφισβήτηση από μόνη της θα μπορούσε να είναι η αιτία κανενός πολέμου. Όταν στις **15/8/96**, για παράδειγμα, έρχεται στη δημοσιότητα η έκθεση της τουρκικής πολεμικής ακαδημίας για τους αμφισβητούμενους βράχους, εκδηλώνεται σύγκρουση μεταξύ τουρκικών στρατιωτικών και πολιτικών (την ίδια εποχή που αντισταθίζεται ο στρατιωτικός διοικητής της Κύπρου σαν αποδοκιμασία για τη δολοφονία αμάχων στην Κύπρο, *Ελευθεροτυπία, 15/8/96*).

Τον Οκτώβριο του '96, Τούρκοι δημοσιογράφοι σε κοινή συνάντηση με Έλληνες και Γερμανούς, εξηγούν ότι η τουρκία δεν πρόκειται να επιτεθεί στην Ελλάδα γιατί δεν έχει την οικονομική δυνατότητα να χρηματοδοτήσει ένα πόλεμο στο αγιαίο, εξαιτίας του πολέμου στο Κουρδιστάν και της οικονομικής ενίσχυσης της β.κύπρου (*Νέα, 29/10/96*). Όσο για το πρόβλημα με την Ελλάδα, σαφώς και έρχεται σε δεύτερη μοίρα, αφού είναι σε πολύ κρίσιμη φάση οι σχέσεις της με Ιράν και Συρία (*Χρ.Λαζαρίδης, Οικ.Ταχυδρόμος, 16/5/96*). Γι' αυτό και προσπαθεί διαρκώς από τον Μάρτη του '96 να διαπραγματευτεί με την Ελλάδα ("οι συνθήκες δεν είναι πιο δύσκολες από αυτές της εποχής Ατατούρκ-Βενιζέλου", συνέντευξη Ντεμιρέλ στη *Balkan Review, Ελευθεροτυπία, 6/7/96*).

Στο ίδιο μήκος κύματος κινούνται και οι Τούρκοι επιχειρηματίες, που βλέπουν σημαντικά οφέλη από την οικονομική συνεργασία Ελλάδας-τουρκίας. Στις **9/12/96** οργανώνεται ε/φ φόρουμ επιχειρηματιών στο Ζάππειο, όπου αποφασίζεται η συγκρότηση αντιπροσωπείας για ν' ασκήσει πίεση στις δυο κυβερνήσεις προς την κατεύθυνση της συνεργασίας (*Ελευθεροτυπία, 9/12/96*), ενώ ο υπ' αριθμόν 1 τουρκικός βιομηχανός Ραχμί Κοτς τάσσεται σε συνέντευξή του στην Καθημερινή (**8/12/96**) υπέρ της συνεργασίας Ελλάδας-τουρκίας, αφού κατά τη γνώμη του οι δύο οικονομίες δεν είναι ανταγωνιστικές, αλλά συμπληρωματικές. Στη συνάντηση αυτή, η ελληνική εκπροσώπηση ήταν ιδιαίτερα υποβαθμισμένη (*Επιλογή, Ιανουάριος 1997*), απαξίωσαν δηλαδή να συμμετέχουν πρωτοκλασάτα ελληνικά αφεντικά...

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Και μόνο το γεγονός της κλιμακούμενης έντασης μεταξύ Ελλάδας-τουρκίας είναι αρκετό για να γενήσεται τουλάχιστον υποψίες πολέμου. Αν συνοπολογίσει κανείς τα τεράστια εξοπλιστικά προγράμματα των δύο χωρών, καθώς και της Κύπρου, θα πρέπει να υποψιαστεί ακόμα περισσότερο. Στις 17/12/96 η Καθημερινή γράφει στο κύριο άρθρο της: "...όταν σε οποιοδήποτε σημείο της γης δυο αντίπαλοι λαοί (ακόμα και αντίπαλες φυλές), συσσωρεύουν σε τεράστιες ποσότητες όπλα και οπλικά συστήματα, η πολεμική σύγκρουση έρχεται συνήθως ως φυσική συνέπεια αυτού και μόνο του γεγονότος. Άρα (η κυβέρνηση) ενεργεί με τη λογική της σύγκρουσης... Ας μη μας πουν συνεπώς το κλασικό, ότι ετοιμάζονται για πόλεμο για να σώσουν την ειρήνη. Αυτό μάλλον δεν ισχύει πια".

Γι' αυτόν τον πόλεμο έχουν ήδη μιλήσει αρκετοί: Η βρετανική επιθεώρηση στρατηγικών θεμάτων (Ριζοσπάστης 13/8/96), εκθέσεις του αμερικάνικου υπεξ και της CIA (Ελευθεροτυπία, 15/6/96), το αμερικάνικο επιτελείο ναυτικού (Εξουσία, 31/10/96), το περιοδικό ACCOUNT (30/11/96: "Οι αμερικανοί καλούν τους Έλληνες να διαλέξουν αν θέλουν ελληνοτουρκικό διάλογο πριν ή μετά τον πόλεμο με την Τουρκία"), ο υπεξ της βρετανίας Ρίφκιντ σε συνέντευξή του στο BBC (Νέα, 18/12/96), η γερμανική εταιρία εξωτερικής πολιτικής (Καθημερινή 5/1/97), ο προκάτοχος του Κάβανο 'Ιαν Λέσσερ και ο αγγλος δημοσιογράφος Πολ Μπίβερμ (Καθημερινή, 12/1/97), δυο φορές η εφημερίδα Independent (Νέα 10/1/97 και Εξουσία 24/1/97)....

Αυτόν τον πόλεμο τον έχουν προαναγγείλει οι Τσοχατζόπουλος και Πάγκαλος αρκετές φορές ως τώρα, εκτιμώντας βέβαια ότι θα τον προκαλέσουν οι Τούρκοι. Από τη μεριά του ο πρώην υφυπεξ Ν. Κουρής εκτιμά ότι πόλεμος μπορεί να προέλθει ακόμα και από ένα τυχαίο γεγονός, όπως η πτώση πολεμικού αεροσκάφους κατά τη διάρκεια αναχαίτισης. Υποστηρίζει ακόμα ότι τέτοιος σχεδιασμός από τους Τούρκους είναι απίθανος: οι ΗΠΑ πιθανόν να μην μπορούσαν να επέμβουν για να τον αποτρέψουν, ενώ ο Ερμπακάν δεν αισθάνεται ισχυρός εσωτερικά για να ξεκινήσει πόλεμο (Καθημερινή, 13/10/96). Ταυτίζεται έτσι με τις δηλώσεις του 'Ιαν Λέσσερ: "Μια σύγκρουση θα 'ρθεί όχι ως συνειδητή επιλογή. Η Τουρκία έχει πολλά προβλήματα για να επιχειρήσει επίθεση. Ο κίνδυνος προέρχεται από θερμό επεισόδιο που μπορεί να προκύψει ανά πάσα στιγμή τυχαία ή από λάθος υπολογισμό. Οι ΗΠΑ θα προσπαθήσουν να αποτρέψουν τον πόλεμο, αλλά δεν είναι σε θέση να το κάνουν, ούτε να αποτρέψουν τη σύγκρουση, γιατί ο ψυχρός πόλεμος έχει τελειώσει" (Καθημερινή, 12/1/97).

Αχρηστες λοιπόν οι ελπίδες ότι αργά ή γρήγορα το ενδεχόμενο του πολέμου θ' απομακρυνθεί. Και εντελώς υπέρ του πολέμου η βλακώδης σιγουριά πως η Ελλάδα θα είναι το "θύμα" της "τούρκικης αρπακτικότητας".

Η Ελλάδα (το κράτος και οι χιλιάδες των πιστών υπηρετών του) έχουν ανάγκη μιά ελεγχόμενη πολεμική σύγκρουση, και οπωσδήποτε μιά τέτοια σύγκρουση την έχουν περισσότερο ανάγκη απο ότι το τούρκικο κράτος.

Ας αντιμετωπίσουμε τον πόλεμο στη σωστή του διάσταση: σαν ένα πόλεμο που έχει ήδη ξεκινήσει, και μάλιστα απο εδώ....

"Πρώτιστο μέλημα της σύγχρονης διπλωματίας είναι η προώθηση των οικονομικών συμφερόντων της χώρας, καθώς έχουμε ξεφύγει από το πόλεμο ή ειρήνη" (Θ.Πάγκαλος)

Όταν για κάποιους η διεύρυνση των ελληνικών συνόρων είναι ένα όνειρο, για κάποιους άλλους είναι μια πραγματικότητα. Γιατί είναι σαφές ότι αυτό που δεν πετυχαίνουν διάφοροι πολεμοκάυλοι με τα F-16 τους, το πετυχαίνουν κάποιοι άλλοι με τράπεζες και επιχειρήσεις. Είναι αυτοί που θέλουν "ειρήνη", γιατί "οι γείτονες που κάνουν εμπόριο δεν πολεμούν" (Ρ.Σίφτερ, μέλος εθνικού συμβουλίου ΗΠΑ), αυτοί που θέλουν "να τα βρουν" δηλαδή να (εξ)αγοράσουν τον αντίπαλο. Είναι οι ίδιοι που πρόσφατα συναντήθηκαν με τούρκους επιχειρηματίες, για να βρουν μια λύση για αποκλιμάκωση στο Αιγαίο, κοντράροντας τις κυρίαρχες φιλοπόλεμες διαθέσεις.

Κανένα κράτος, άλλωστε, δεν έχει ενιαία εξωτερική πολιτική (βλ. παραίτηση Ροζάκη) γιατί απλούστατα κανένα κράτος δεν έχει πίσω του τα συμφέροντα ενός και μόνου αφεντικού, αλλά πολλών. Όσο αφορά τα ελληνικά αφεντικά στο βαθμό που ορίζονται μέσα στο "εθνικό συμφέρον" (γιατί, ως γνωστόν, τα αφεντικά είναι διεθνοιστές) δε παύουν να διατηρούν, πέρα από ένα κοινό στόχο υπεροχής τους έναντι των τουρκικών, και τα δικά τους συμφέροντα. Ανάλογα λοιπόν με τη δραστηριοποίηση τους σε τομείς με διαφορετικά συμφέροντα (πετρέλαια, ναυτιλία, κατασκευαστικές εταιρίες ή τουρισμό και εμπορικές επιχειρήσεις) είναι λογικό να ωθούν την κατάσταση στα ελληνοτουρκικά, αντίστοιχα, σε πόλεμο στρατιωτικό (αν ανήκουν στην πρώτη κατηγορία και δεν τους συμφέρει η συνεργασία στο Αιγαίο) ή οικονομικό αφού η ειρήνη είναι προϋπόθεση για επιχειρηματικό ντου στην Τουρκία.

Οικονομικό ντου, που τα ζόμπι των επιχειρήσεων έχουν

ήδη με μεγάλη επιτυχία δοκιμάσει κι άλλου Ξεπερνώντας τα στρατιωτικά σενάρια. Οι επιδρομές των ΜΑΒΗδων στην Αλβανία και η ψύχωση του "η Μακεδονία είναι ελληνική" (ή αλλιώς: "η λύση είναι μία: σύνορα με τη Σερβία") μπορεί να έχουν καλμάρει τελευταία αλλά αυτό δεν οφείλεται παρά μό-

ΤΗ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΟΥ

νο στο ό,τι η μακεδονική και η αλβανική οικονομία είναι φανερά ενσωματωμένες στη "ζώνη δραχμής". Τη ζώνη πολιτικής επιρροής του ελληνικού κράτους δηλαδή (στο βαθμό που κι αυτό σαν κράτος εξυπηρετεί τα συμφέροντα αυτών που του την εξασφαλίζουν) η οποία εκτείνεται απο τη Βουλγαρία ως τη Γεωργία κι από τη Ρουμανία ως τον Εύξεινο πό-

πόλεμος κι αυτός, όχι μόνο γιατί το αποτέλεσμα του είναι η, σε μεγαλύτερο ή μικρότερο βαθμό, κατάκτηση της οικονομίας του αντιπάλου (χαρακτηριστική είναι η κατάρρευση της μακεδονικής οικονομίας
χά ρ η

Άσε ρε τις επενδύσεις κι

στο ελληνικό εμπάργκο) αλλά και γιατί πίσω από τους οικονομίστικους όρους του δε κρύβεται παρά η πραγματικότητα που έχουμε συνηθίσει να βλέπουμε: ελληνικά αφεντικά πάνω από ξένους εργάτες, ότι δηλαδή συμβαίνει και μέσα από τα σύνορα : ΕΚΜΕΤΑΛΛΕΥΣΗ.

Η ΤΗ ΖΩΗ ΣΟΥ

Ούτως
ή άλλως,
κάποιος

πρέπει να πληρώσει το κόστος του πολέμου. Μέσα από τα σύνορα, τα ελληνικά αφεντικά κερδίζουν από την εκμετάλλευση των αλβανών μεταναστών (και όχι μόνο) και στην Αλβανία οι ελληνικές τράπεζες κερδίζουν από τα εμπόριά τους. Ωστόσο έξω από τα σύνορα, στις "αναπτυσσόμενες" οικονομίες των Βαλκανίων, έχουν κι άλλα οφέλη: φορολογικές απαλλαγές, ευκολίες δανεισμού από τράπεζες, φτηνές μηχανές παραγωγής (ανθρώπους) κι όπως θα έλεγαν και οι οικονομολόγοι "ακόρεστες κοινωνίες". Κοινωνίες όπου λό-

γω φτώχειας ή πολιτικών συστημάτων η κατά κεφαλήν κατανάλωση κινούνταν και κινείται σε χαμηλά επίπεδα σε σχέση με τη Δ.Ευρώπη και την Ελλάδα. Κοινωνίες που όταν ξεπεράσουν τα οικονομικά προβλήματα που έχουν θα "καταφέρουν" να αυξήσουν τη ζήτηση και να φτάσουν στην 24ωρη κατανάλωση του αναπτυγμένου ελληνικού παραδείσου.

Το μέγεθος της ανάπτυξης- δηλαδή των δυνατοτήτων εκμετάλλευσης- στην οποία έχει φτάσει η ελληνική οικονομία, φαίνεται χαρακτηριστικά κι από τη στάση που κρατούν απέναντί της οι κύριοι ανταγωνιστές της στην περιοχή- οι τούρκοι επιχειρηματίες. Στις δύο πρόσφατες ελληνοτουρκικές συναντήσεις επιχειρηματιών φάνηκε ξεκάθαρα- σε αντίθεση με όσα προπαγανδίζουν τα ελληνικά ΜΜΕ- πως τα τούρκικα αφεντικά είναι αυτά που προωθούν πιο έντονα μια ειρηνική συνεργασία των δύο πλευρών (δηλαδή τη συνεκμετάλλευση των υπηκόων τους) αφού απ'την τουρκική πλευρά συμμετείχαν οι πιο σημαντικοί παράγοντες της οικονομίας (π.χ. Ρ.Κοτς). Επίσης ενδεικτική της πρόθεσης τους για οικονομική συνεργασία είναι και η στάση της Τουρκίας, ως μέλους της ΟΣΕΠ (Οικονομική Συνεργασία Εύξεινου Πόντου) στην οποία πρότεινε την προσχώρηση της- ως γνωστόν, όχι παρεξέινιας- Ελλάδας παρόλο που η τελευταία είναι ισχυρότερη ανάμεσα και στις έντεκα χώρες σε τραπέζικη διείσδυση στην περιοχή. Αντίθετα, η Ελλάδα ως γνωστόν αρνείται την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. μονοπωλώντας το βάπτισμα του "αναπτυγμένου" έναντι των "βαρβάρων".

Με ή χωρίς ένα στρατιωτικό πόλεμο τα ελληνικά αφεντικά θα συνεχίσουν να επεκτείνονται καταλαμβάνοντας νέες αγορές, νέους πληθυσμούς (εργάτες), νέα κράτη (οικονομίες), εκτός αν οι ήδη κατακτημένοι στο σώμα και στο μυαλό υπηκόοί τους, γίνουν αντίπαλοί τους σ' αυτόν τον πόλεμο.

Κι
έλα να παίξουμε που σου λέω!

Όταν διάφοροι υπουργοί εξωτερικών ευρωπαϊκών κρατών μωρμουρίζουν ότι ανάμεσα σε Ελλάδα και Τουρκία βρωμάει μπαρούτι, ένα μόνο μπορεί να υποθέσει κανείς: ότι "κάτι ξέρουν", ή "κάτι προβλέπουν", ή (στη χειρότερη περίπτωση) "κάτι ετοιμάζουν". Μόνο η αδόμαστη ελληνική εθνοβλακεία είναι σε θέση να υποστηρίζει πως "αυτά τα λένε για να μας φοβίσουν"!!

Όταν διάφοροι αξιωματούχοι του ελληνικού καθεστώτος "διαμαρτύρονται" απέναντι σε τέτοιες προβλέψεις υποστηρίζοντας όχι πως δεν υπάρχει περίπτωση πολέμου, αλλά πως δεν είναι καθόλου "συμμαχικό" να εξομοιώνουν οι ευρωπαίοι το "θύμα" (ελληνικό κράτος) με τον "θύτη" (τουρκικό κράτος) ενός πολέμου, τότε το μόνο που μπορεί κανείς να καταλάβει είναι πως οι ελληνάρες προετοιμάζουν ένα κάποιο πόλεμο, σκηνοθετώντας την "αθωότητά" τους διεθνώς. Μόνο η αθάνατη ελληνική ψωροκακομοιρία είναι σε θέση να κλαψουρίζει πως είμαστε "έθνος -θύμα" μιάς παγκόσμιας σκευωρίας.

Τα όσα παρουσιάζονται στο χρονικό των προηγούμενων σελίδων για τα κατορθώματα του ελληνικού επεκτατισμού μέσα στο '96 είναι αρκετά για να περιγράψουν τα δεδομένα ενός πολέμου που έχει ήδη αρχίσει, σαν ένας πόλεμος χαμηλής έντασης. Με περισσότερες διπλωματικές και πολιτικές κινήσεις και λιγότερες στρατιωτικές. Και με δύο (2) επιπθέμενους, εκ των οποίων ο ένας, το ελληνικό κράτος, δεν υστερεί καθόλου σε θρασύτητα από τον άλλο.

Η περιβόητη κοινή γνώμη, στην Ελλάδα, φαίνεται να μην ευνοεί κατευθείαν μιά στρατιωτική αναμέτρηση ανάμεσα στο κράτος της και σε εκείνο της άλλης όχθης του Αιγαίου. Διάφορες σφυγμομετρήσεις παρουσίαζαν ένα αξιό-

σέβαστο ποσοστό των υπηκόων να προτιμάει μιά μάλλον "γερμανική" τακτική: όπως το τέταρτο ράϊχ έχει εξαπολύσει το εθνικό του νόμισμα αντί για τα εθνικά του τανκς στην Ευρώπη, έτσι και εδώ δεν είναι λίγοι εκείνοι που θα προτιμούσαν να είναι η δραχμή που θα "ελευθερώσει" την Ινσταμπούλ, Ξανακάνοντάς την Κωνσταντινούπολη. Παρόλα αυτά, και επειδή η περιβόητη "οικονομική διείσδυση" είναι ένας εθνικισμός με τσέπες, όλες οι προετοιμασίες για μιά στρατιωτική αναμέτρηση γίνονται όχι μόνο δημόσια αλλά και κάτω από την γενική ιδεολογική αποδοχή. **Γιατί να μην υπάρχει στη τσέπη και ένα κουμπούρι μαζί με τα φράγκα;** Τί σοϊ νταβατζήδες των βαλκανίων θα γίνουν οι Έλληνες αλλιώς;

Πρώτα πρώτα δεν υπάρχει καμμία σοβαρή κοινωνική αντίρρηση για το "ενιαίο αμυντικό δόγμα". Καμμία κουβέντα για το πόσο "αμυντική" είναι αυτή η στρατιωτική διάταξη που αρχίζει από την Αρμενία και τελειώνει στο Κουρδιστάν.

Δεύτερο, και εξίσου ουσιαστικό, δεν υπάρχει καμμία αμφιβολία για το ότι το "αγιαίο είναι ελληνικό", και "η Κύπρος είναι ελληνική". Όταν η ιδεολογική πόρωση είναι τόσο βαθιά δεν είναι καθόλου δύσκολο να "υπερασπιστεί" ο οποιοσδήποτε δουλόκος την "ελληνοποίηση" της Κύπρου, για παράδειγμα, που είναι τηρουμένων των αναλογιών ό,τι το Βιετνάμ ή η Κορέα για τους Αμερικάνους: ένα προκεχωρημένο φυλάκιο.

Τρίτο και μάλλον χαρακτηριστικό: όταν ένας (έστω καραγκιόζης) υπουργός άμυνας τσοχατζο-

Εμπρός γενναίοι μου!!

πουλιακής στάθμης δηλώνει πως απαραίτητο συμπλήρωμα του "ε-νιαίου αμυντικού δόγματος" είναι το "ισοδύναμο στρατιωτικό κτύπημα" οι χιλιάδες ηλίθιοι που θα το υποστηρίξουν βλέπουν λάμψη και γοητεία. Και τί σημαίνει αυτό το ναπολεόντιο κόρδωμα ενός πολιτικού παράσιτου; Σημαίνει, πολύ απλά, πως το "αμυντικό" ελληνικό σχέδιο προβλέπει, σαν απάντηση σε κάποιο "θερμό επεισόδιο" - προβοκάτσια, κατευθείαν επίθεση εναντίον του τούρκικου κράτους σε οποιοδήποτε σημείο της γραμμής θράκη - αιγαίο - κύπρος.

Σε απλά ελληνικά αυτό λέει πως "γαργαλάμε τους τούρκους στη νότια κοιλιά τους, απο τη κύπρο, για να μας δώσουν μιά ευκαιρία να τους χτυπήσουμε στην ανατολική καρδιά τους". Στην Ismir, ας πούμε.

Και τί είναι η Ismir - Σμύρνη; Μιά εργατούπολη 8 ή 9 εκατομμυρίων ψυχών, μιά δεξαμενή "ανάπτυξης" για τα τούρκικα αφεντικά, η μοναδική τους πόρτα στο αιγαίο, η έδρα της

4ης στρατιάς τους που προστατεύει το καθεστώς απο τον εσωτερικό εχθρό, η έδρα του πολεμικού ναυτικού τους που τόσο εκνευρίζει τους έλληνες, Εχει δηλαδή όλα τα "προσόντα" για να είναι στο μάτι του προς ανατολάς ελληνικού επεκτατισμού. Εχει όλα τα προσόντα να τύχει μιάς ιδιαίτερης αεροπορικής μεταχείρισης απο τον ελληνικό στρατό. Που θα αμύνεται, εννοείται, όπως στις σφαγές των μουσουλμάνων το '20.

Κι' αφού δεν υπάρχει καμμία κοινωνική ή πολιτική αντίρρηση οτι όλα αυτά είναι "άμυνα", εύλογα δεν υπάρχει καμμία δυστροπία για τον "αμυντικό εξοπλισμό" της χώρας, που στοιχίζει κάτι εκατομμυριακά σε κάθε μαλάκα υπηκόου της.

Δε βαριέσαι; Σα λαός οι έλληνες είναι κουβαρντάδες!! Και την "άμυνα" της πατρίδας τη θέλουν μπόλικη - για να μην έρθουν οι τούρκοι και βιάσουν τις ελληνίδες, κάτι που το καταφέρνουν πολύ καλά ως τώρα οι σύζυγοί τους.

Αμυντικός εξοπλισμός μάλλον δεν σημαίνει S - 300. Αυτοί οι καυμένοι μπορούν να κτυπήσουν το τούρκικο έδαφος μόνο απο τη κύπρο, που είναι κοντά. Σημαίνει όμως τον αφρό της διεθνούς πολεμικής βιομηχανίας, που ως γνωστόν είναι μιά διεθνής ιεραποστολική εταιρεία.

Αμυντικός εξοπλισμός σημαίνει όμως, πριν απ' όλα, "εθνική ενότητα". Γιατί πως είναι δυνατόν να επιτεθεί (αμυντικά, εννοείται) το ελληνικό κράτος στο τούρκικο αν δεν υπάρχει αυτό το σούπερ όπλο; Τόσες χούντες, τόσοι φασισμοί σε ολόκληρο τον πολιτισμένο κόσμο έλεγαν μαλακίες για την αναγκαιότητα του εθνικού κορμού; Οχι βέβαια! Αρα δουλέψτε και πληρώστε ανόητοι. Για την "άμυνα".

Με τόσες συμφωνίες, με τόσες αποδοχές, με τόσες πειθαρχίες και τόσες συντριβές στο εσωτερικό του κράτους, το ενδεχόμενο ενός ελληνοτουρκικού πολέμου πρέπει να ειπωθεί στην ωμή του πραγματικότητα: επειδή ένας τέτοιος πόλεμος δεν είναι "φυσικό φαινό-

Πίσω γενναίοι μου!!

μενο, σαν τους σεισμούς, το σωστό ερώτημα δεν είναι πόσο πιθανό είναι να συμβεί αλλά ποιός και πώς είναι εναντίον του και εναντίον όλων των προϋποθέσεων του.

Γιατί είναι γεγονός πως η μαγκιά του προφήτη της παρέας ή του μάγου της φυλής είναι εύκολη και τσάμπα μαγκιά. "Θα γίνει" - "δεν θα γίνει" - "θα γίνει" - "δεν θα γίνει": μαδώντας τις μαργαρίτες της μικροαστικής ευδαιμονίας όχι μόνο δεν βγάζει κανείς άκρη, αλλά αντίθετα βγάζει στην άκρη κάθε πράξη αντίστασης. **Η αλήθεια είναι πως τόσο για την ελληνοτουρκική ανηπαράθεση όσο και για τους "εθνικά" πιά επωφελείς τρόπους της τα ελληνικά αφεντικά δεν έχουν κανέναν εσωτερικό αντίπαλο. Χωρίς αντίπαλο αποφασίζουν για την "ειρήνη" της οικονομικής λεηλασίας των βαλκανίων, χωρίς αντίπαλο αποφασίζουν για τις στρατιωτικές μονομαχίες τους με τους εξωτερικούς ανταγωνιστές τους.**

Η ιδεολογική προετοιμασία - τρομοκρατία, οι αγορές όπλων, οι στρατιωτικές ρυθμίσεις, τα επιτελικά σχέδια, οι επικές δηλώσεις και οι απειλές στους "απέναντι", τα στημένα "θερμά επεισόδια", οι διπλωματικές κινήσεις, η συγκινησιακή ετοιμότητα, το οικονομικό σφύξιμο, οι ασκήσεις, συναπαρτίζουν το παζλ **ενός διακρατικού πολέμου που βρίσκεται σε εξέλιξη**. Είναι κάτι περισσότερο απο ηλίθιο όσο επαναπαύονται στο ότι όλα αυτά γίνονται για ...να φοβηθούμε!! Οσο, ακριβώς, εκείνοι που υποστηρίζουν πως διάφοροι αξιωματούχοι του διεθνούς πολιτικοστρατιωτικού κηφηναριού μιλάνε για ενδεχόμενο ελληνοτουρκικού πολέμου πάλι για ...να μας φοβήσουν, σαν έθνος!!

Το θέμα δεν είναι απλά το ότι τόσο πολλοί επιβιώνουν με έναν τρόπο που τους διαφεύγει κάθε ζωή, αλλά το ότι η πράξη που έχει γίνει της μόδας πλέον είναι το να σκάβουν το λάκο τους, κυριολεκτικά....

για στρατό και αστυνομία:
15.000.000.000.000

10.000.000

π λ η θ υ σ μ ό ς

δηλαδή, αστεία - αστεία

1.500.000

δραχμούλες κατα κεφαλήν
για μιά σφαίρα στην κεφαλήν
σου έρχεται
αν επιμένεις να στην φυτέψει
κάποιος κρατικός υπάλληλος

ε , λ ο ι π ό ν
επειδή εμείς
είμαστε φίλοι
μ π ο ρ ο ύ μ ε
να στη μπουμπουνίσουμε
τ σ ά μ π α

ΟΜΑΔΑ ΕΕΥΠΗΤΕΡΗΣΗΣ ΙΔΑΝΙΚΩΝ ΥΠΗΚΩΩΝ

"Η Κύπρος, ως ανεξάρτητο και κυρίαρχο κράτος, έχει το δικαίωμα και την υποχρέωση να ενισχύσει την άμυνά της".

Και φυσικά, αφού η (νότια) Κύπρος είναι ανεξάρτητη, το "δικαίωμα" της αυτό δεν έλασε την ευκαιρία να το υπενθυμίσει - εξαιτίας της αγοράς των ρωσικών πυραύλων S-300 - ο βασιζός της νταβατζής στην περιοχή, το ελληνικό κράτος. Και δεν θα μπορούσε να γίνει κι αλλιώς, αφού η Ελλάδα είναι αυτή που της επέβλε - πουλώντας στρατιωτική προστασία - την αγορά αυτών των πυραύλων, για να μπορεί να τηρήσει την "υποχρέωση" της άμυνας των ελληνικών στρατιωτικών βάσεων στο νησί. Των βάσεων που τώρα κατασκευάζονται στην Πάφο, ολοκληρώνοντας τα στρατηγικά σχέδια του ελληνικού κράτους για περιτύλιξη της Τουρκίας και οικονομικο-στρατιωτική ηγεμονία στην περιοχή.

ΠΑΤΡΙΩΤΕΣ, S-300 ΝΑ' ΝΑΙ ΟΙ ΩΡΕΣ ΣΑΣ

Σχέδια με παρελθόν - ειδικά στην Κύπρο, όπου η λογική της Ελλάδας ήταν πάντα αποικιοκρατική (βλ. αποστολή ελλ. μεραρχίας στο νησί το 1964 από το Γ. Παπανδρέου) με αποκορύφωμα το πραξικόπημα κατά του Μακάριου που απ' τον ίδιο ονομάστηκε "ελληνική εισβολή" (1974) - αλλά και με μέλλον, αφού η εθνική ιδεολογία με αιχμή τον αντιτουρισμό έχει επικρατήσει πλήρως στα καθόλου αθάνατα των ελληνοφάδων, που με τόση φυσικότητα πιπιλίζουν τα μπεριαλιστικά ολόγραμμα των αφεντιών τους: "το Αιγαίο είναι ελληνικό" (χωρίς διεθνή και τουρκικά ύδατα), "η Κύπρος είναι ελληνική" (και όχι πχ. κυπριακή) κτλ. Ένα μέλλον όχι και τόσο μακρινό, αφού, ακόμα κι αν η Ελλάδα δεν πετύχει τον πλήρη έλεγχο του νησιού, έχει ήδη σε σημαντικό βαθμό πετύχει την πολιτικο-στρατιωτική κυριαρχία του νότιου τμήματός του χάρι στο Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα.

Αυτή την κυριαρχία ήρθε να εντείνει η αγορά των πυραύλων που δημοσιοποιήθηκε πρόσφατα, σαμπιτόνοντας ταυτόχρονα τις πρωτοβουλίες των ξένων δυνάμεων (που -εννοείται- για τον εαυτό τους παίζουν) για μη

στρατιωτική λύση μέσω στρατιωτικών και ενδοκοινοτικών συνομιλιών και moratorium. Και δεν τις μπλόκαραν κατά λάθος, αφού τα ελληνικά αφεντικά - ή τουλάχιστον μια ισχυρή μερίδα τους - είναι αυτά που πρωτίτος θέλουν να συντηρούν τη στρατιωτική ένταση ελπίζοντας στην αλλαγή του συσχετισμού δυνάμεων με την Τουρκία. Ενός συσχετισμού που διαταράχτηκε έντονα από τους πυραίλους, αφού, τουλάχιστον θεωρητικά, μπορούν να αποτρέψουν αποιαδήποτε κίνηση της τουρκικής αεροπορίας προς υπεράσπιση των τουρκοκυπρίων (των οποίων η Τουρκία, με τη σειρά της, α-

ποτελεί τον επίσημο νταβατζή), καθώς και να χτυπήσουν ακόμα και χερσαίους στόχους στην Τουρκία.

Όπως φαίνεται λοιπόν, ζινητήρια δύναμη αυτού του ψυχρού πολέμου, ένα σημαντικό χαρτί του οποίου είναι το κυπριακό, δεν είναι και τόσο ο λε-

γόμενος τουρκικός επεκτατισμός, αφού η Τουρκία κάνει πάντα τη δεύτερη κίνηση: μόλις τώρα η Β.Κύπρος και η Τουρκία ανακοίνωσαν το δικό τους Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα και την κατασκευή τουρκικής βάσης στο νησί αν φτιαχτεί η ελληνική. Κι αυτό φυσικά δε συμβαίνει γιατί το τουρκικό κράτος είναι λιγότερο επιθετικό από το ελληνικό, αλλά γιατί έχοντας ν' αντιμετωπίσει άλλα, πιο θεμελιώδη για την υπόστασή του, ζητήματα (κουρδικό, εργατικό αγώνες, ισορροπία στον Πεοσιζό) αντιδρά στις επεκτατικές κινήσεις της Ελλάδας βεβιασμένα.

Σ' αυτό το παιχνίδι, για τα ελληνικά αφεντικά "η Κύπρος είναι ένα απ' τα πολλά μέτωπα που έχουμε ανοίξει με την Τουρκία" (Γεράσιμος Αρσένης) καθώς και "ο μόνος χώρος, από τους υπόλοιπους ελληνικούς χώρους, όπου θα αντιμετωπίσει προβλήματα η Ελλάδα, για τον οποίο έχει ηθικά ερείσματα και διπλωματικά επιχειρήματα...μιά αποθήκη επιχειρημάτων" (Δ. Συλούρης, βουλευτής ΔΗΣΥ). Και θα συνεχίσει να είναι έτσι μέχρι, εκτός από καταναλωτές εθνεγερτικών επιχειρημάτων, ν' αποκτήσουν και εσωτερικά μέτωπα.

Who pays the ferryman?

Η υπακοή και η πειθαρχία, η ευπιστία και η δειλία, οι μικρόψυχες φιλοδοξίες και οι επιδόσεις στον καννιβαλισμό της καριέρας, της επιτυχίας, του "high", όλα όσα δηλαδή στους καιρούς μας θεωρούνται προσόντα, είναι δύο φορές χρήσιμα: διακοσμούν την πιο βαθιά εκμετάλλευση ονομάζοντάς την ειρήνη· και προετοιμάζουν την πιο μεγάλη βαρβαρότητα, εκείνη του πολέμου.

Οι "πατριώτες" κάθε φυράματος ας ετοιμάζονται: η ειρήνη τους ωρίμασε, σάπισε, και μαζί της κι' αυτοί. Η ξεφτίλα τους εγκυμονεί πλέον ανοιχτά και ωμά θάνατο. Και μόνο θάνατο.

ΣΤΑΜΑΤΕΙΣΤΕ ΤΟΥΣ!!